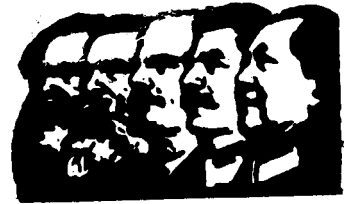

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΙΟΥΛΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 356 ΔΡΧ. 200

Ο Τσοχατζόπουλος στο Κρεμλίνο ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Η συνάντηση του υπουργού Άμυνας Άκη Τσοχατζόπουλου με τον Βλαντιμίρ Πούτιν και το ρώσο ομόλογό του Ιγκόρ Σεργκέγιεφ στη Μόσχα (7-9 Ιουλίου) επισφράγισε την προσκόλληση της χώρας μας στο ρώσικο άρμα. Οι τρεις άντρες συζήτησαν εφ' όλης της ύλης παρουσιάζοντας μια τέλεια συμφωνία απόψεων, πράγμα που έκανε τον Πούτιν να χαμογελάσει, για πρώτη ίσως φορά, μπροστά στις κάμερες.

Ο ρώσος πρόεδρος υπογράμμισε το βάθος των ελληνορωσικών σχέσεων που βρίσκονται πάνω από πρόσκαιρες φιλίες και συμμαχίες. “Η Ελλάδα και η Ρωσία, είπε, δεν είναι σύμμαχοι, έχουν εν τούτοις πολύ καλές σχέσεις. Αντιθέτως, η Ελλάδα και η Τουρκία είναι σύμμαχοι, αλλά έχουν προβλήματα. Αυτό σημαίνει, είπε, ότι πέραν των συμμαχιών, υπάρχουν κάποιες “σταθερές” στις διεθνείς σχέσεις που είναι ισχυρότερες από τις συμμαχίες. Τέτοιες “σταθερές” περιέχουν οι σχέσεις Ελλάδας-Ρωσίας” (Βήμα, 9-7). Απ’ την πλευρά του ο Τσοχατζόπουλος, σε μια επίδειξη δουλοπρέπειας απέναντι στους Ρώσους, εξέφρασε στους δημοσιογράφους τη δυσφορία της ελληνικής κυβέρνησης για την αλλαγή της συμφωνίας αντι-βαλλιστικής άμυνας που επιδιώκουν οι ΗΠΑ. “Παρ’ όλο ότι η Αμερική ουσιαστικά προτείνει μιας μικρής εμβέλειας πρώτη αλλαγή σ’ αυτό το επίπεδο, κανείς δεν μπορεί να είναι βέβαιος για το τι μπορεί να επακολουθήσει, και γι’ αυτό ακριβώς η θέση της Ρωσίας είναι υπέρ της μη αλλαγής της συνθήκης ΑΒΜ, όπως κι εμείς” (Ελευθεροτυπία, 8/7). Αν και δεν πήρε θέση απέναντι στη ρώσικη πρόταση για κοινό αντιβαλλιστικό σύστημα Ρωσίας-Ευρώπης-Αμερικής, φαίνεται πως η Ελλάδα αποτελεί το δούρειο ίππο της Ρωσίας για την άλωση των δυτικών συμμαχιών. Κατά τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ στη Φέιρα, ήταν η Ελλάδα εκείνη που εισηγήθηκε επίσπευση της διαδικασίας για την ένταξη της Ρωσίας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Ο Τσοχατζόπουλος χαρακτήρισε αποδοτική την ευρω-

ρωσική συνεργασία η οποία, είπε, θα βοηθήσει την Ελλάδα να συμβάλει με το δικό της ρόλο στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ασφάλειας και άμυνας στη Ν.Α. Ευρώπη, στην Ανατολική Μεσόγειο και στον Καύκασο. Υπενθύμισε, επιπλέον, ότι όταν η Ελλάδα είχε την προεδρία της ΔΕΕ “πρόωθησε και εξασφάλισε τη συμμετοχή σε ρόλο παρατηρητή της Ρωσίας στις ασκήσεις στρατιωτικού χαρακτήρα αυτού του Οργανισμού Ασφαλείας” (Ημερησία, 10/7). Άλλωστε ο Γ. Παπανδρέου είπε πρόσφατα

ότι “η Ελλάδα ανέκαθεν ήταν υπέρ της ένταξης της Ρωσίας στις ευρωατλαντικές δομές και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς. Είναι, άλλωστε, δεδομένο πως η χώρα μας έχει άμεσο συμφέρον, όταν και η Ρωσία είναι παράγοντας σταθερότητας στην περιοχή” (Ε, 30/6). Πρόκειται για μια “σταθερότητα” βουτηγμένη στο αίμα των Βαλκανικών και Καυκασιανών λαών. Μια “σταθερότητα” που θεμελιώνεται πάνω στη γενοκτονία, την εθνοκάθαρση και την αλλαγή συνόρων. Τελευταία εφαρμογή της αποτελεί ο βρώμικος πόλεμος στην Τσετσενία. Μέχρι πρόσφατα το επίσημο ελληνικό κράτος δεν είχε διατυπώσει καμία θέση για τον πόλεμο. Τώρα ο Τσοχατζόπουλος, εκ μέρους της κυβέρνησης δηλώνει στους σφαγείς επί λέξει: “Υπερασπιζόμαστε τη μη αλλαγή συνόρων σε όλες αυτές τις περιοχές”.

Ειδικά για το ζήτημα της Τσετσενίας, είπε ότι η χώρα μας “είναι κατά της τρομοκρατίας και κατά των αποσχιστικών κινημάτων” (Ε, 8/7). Αυτή τη δήλωση την έκανε ξεδιάντροπα ο Τσοχατζόπουλος γιατί πάτησε πάνω στην αντίστοιχη τερατώδη απόφαση των 15 Υπουργών Εξωτερικών στη Φέιρα πριν λίγες μέρες (δες άρθρο μας για το ρώσικο εισοδισμό στην Ευρώπη). Ο Τσοχατζόπουλος-Πούτιν συμφώνησαν για κοινή δράση στα

Βαλκάνια και για μια ευρύτερη συνεργασία στην “ενιαία γεωστρατηγική περιοχή” του Αιγαίου, της Μ. Θάλασσας και του Καυκάσου, ενώ σημειώθηκε ταύτιση απόψεων στο Κυπριακό. Σημειώνουμε ότι δε συνηθίζεται ρώσος πρόεδρος να συνομιλεί με απευθείας ξένους υπουργούς Εξωτερικών. Με το Σεργκέγιεφ, ο έλληνας

συνέχεια στη σελ. 2

Από τα περιεχόμενα

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (σελ.6)

Κόκκαλης: Το τέρας δυναμώνει(σελ.4)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ

Για τρεις μέρες δικαστικοί επιμελητές έκαναν απογραφή των περιουσιακών στοιχείων του Ινστιτούτου Γκαίτε με σκοπό την κατάσχεσή τους. Κατέγραψαν θρανία, πίνακες, διδακτικά βιβλία... Οι δικαστικοί επιμελητές έκαναν την απογραφή για να εκτελεστεί απόφαση του Πρωτοδικείου της Λειβαδιάς κατά του γερμανικού δημοσίου, που επιδίκασε αποζημιώσεις ύψους 9,5 δις για τη σφαγή αμάχων από τα ναζιστικά στρατεύματα στο Δίστομο στις 10 Ιουνίου του 1944 (ακριβώς πριν πενήντα έξι χρόνια).

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΗΜΙΤΗ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΕΙ ΣΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ

Το καλοκαίρι του 1995 ο τότε Νομάρχης Βοιωτίας Ι. Σταμούλης παρότρυνε εκατοντάδες κατοίκους του Δίστομου Λιβαδειάς να καταθέσουν αγωγή ενάντια στο γερμανικό κράτος διεκδικώντας πολεμικές αποζημιώσεις, με την πολιτική κάλυψη της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Το Νοέμβριο του 1995 έγινε η κατάθεση με πρωτεργάτες τους Ι. Σταμούλη και Γ. Α. Μαγκάκη, που ανέλαβαν και τη νομική στήριξη της υπόθεσης. Η θέση της κυβέρνησης Σημίτη για το ζήτημα των αποζημιώσεων εκφράστηκε με ιδιαίτερη σαφήνεια σε απάντηση επερώτησης του τότε βουλευτή της Ν.Δ. Γ. Καρατζαφέρη, που δόθηκε την 14-12-98: “Από το 1990, έτος επανένωσης των δύο

Γερμανιών, αναζωπυρώθηκε το ενδιαφέρον για τις Ελληνικές αξιώσεις έναντι της Γερμανίας (εξέλειπε η αναβλητική αίρεση που επέβαλαν οι Συνθήκες Βόννης 1952 και Λονδίνου 1953). Οι προσπάθειες έναρξης διαλόγου μέσω της έγερσης του ζητήματος στην 4ετία 1990-1993 συνάντησαν την άρνηση της γερμανικής πλευράς.

Το καλοκαίρι του 1995, με πρωτοβουλία της Νομαρχίας Βοιωτίας κι ενώ το Υπουργείο Εξωτερικών επεξεργάζετο τη ρηματική διακοίνωση προς επίδοση στη Βόννη κατατέθηκαν μαζικώς χιλιάδες αγωγών ιδιωτών και επιχειρήθηκε η μέσω Πρεσβείας στη Βόννη επίδοση. Η Γερμανία τις επέστρεψε “ως θίγουσες ζητήματα κυριαρχίας” με ρηματική διακοίνωση που περιείχε αθεμελίωτα νομικά και πολιτικά επιχειρήματα. Οι αγωγές αυτές ετέθησαν προς εκδίκαση ενώπιον ελληνικών Δικαστηρίων, των οποίων την αρμοδιότητα αμφισβητεί η Γερμανία. Το Πρωτοδικείο Λειβαδιάς εξέδωσε απόφαση που ορίζει αποζημίωση. Η γερμανική πλευρά δεν άσκησε έφεση. Η Γερμανική αναιρέση για αμφισβήτηση της αρμοδιότητας των Ελληνικών Δικαστηρίων, κατά τον τέως Νομάρχη Βοιωτίας Σταμούλη, σημαίνει ότι οι Γερμανοί δεν αποποιούνται υποχρέωσή τους προς αποζημίωση. Η

συνέχεια στη σελ. 10

ΟΧΙ ΣΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΣΗΜΙΤΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Ότι το πιο μαύρο αποφάσισε να προτείνει "για διάλογο" η κυβέρνηση σχετικά με τα εργασιακά.

Στην ουσία υπήρχε στο τραπέζι των προτάσεων πριν αυτές ανακοινωθούν μόνο ένα προοδευτικό μέτρο. Αυτό ήταν να αυξηθεί το όριο των απολύσεων πέρα από το 2% κάθε μήνα για τις μεγάλες επιχειρήσεις που το είχε επιβάλει ο Α. Παπανδρέου. Το όριο αυτό όχι μόνο εμποδίζει εδώ και δεκαετίες κάθε ανάπτυξη επιχείρησης και καθυστερεί κάθε μηχανολογικό εκσυγχρονισμό, αλλά συχνά κλείνει ολόκληρες βιομηχανίες, (όπως π.χ την Ιζόλα) αν τύχει και ακυρωθούν παραγγελίες ή πέσουν απότομα οι πωλήσεις της. Οι σοσιαλφασίστες έχουν κάνει από πάντα σημαία τους το 2% μιλώντας στο όνομα του δίκιου του εργάτη. Όμως το μόνο δίκαιο και αληθινά εργατικό αίτημα σε σχέση με τις απολύσεις, είναι είτε να επιδοτούνται από το κράτος οι θέσεις εργασίας σε περίπτωση που "πέφτουν οι δουλειές" μιας βιομηχανικής επιχείρησης, είτε να είναι εξασφαλισμένος ένας μακρύς και με καλή αμοιβή χρόνος στο ταμείο ανεργίας σε γερμανικά επίπεδα. Ο Παπανδρέου αυτό το βάρος της ανεργίας που έπρεπε να το αναλάβει το κράτος το έριξε επίτηδες στο βιομηχανικό κεφάλαιο για να το οδηγήσει στο να μην εκσυγχρονίζεται αλλά και να διστάζει να πάρει παραπάνω προσωπικό όταν ανέβαιναν οι δουλειές. Αυτό το ανώμαλο καθεστώς είναι πολύ αρνητικό και για την απασχόληση.

Εννοείται ότι η κυβέρνηση Σημίτη δεν θα έπαιρνε ποτέ ένα μέτρο που θα δυνάμωνε την βιομηχανική ανάπτυξη. Έτσι άφησε το 2% στη θέση του για τις επιχειρήσεις που έχουν πάνω από 250 εργάτες. Όμως το μείωσε ελαφρά για επιχειρήσεις με κάτω από 250 εργάτες. Αυτό το έκανε για να ελαφρώσει τους μεσαίους βιομηχάνους (από 50-250 εργάτες) που πίεζαν την κυβέρνηση μέσω του ΣΕΒ, αλλά δεν έδωσε ούτε έναν πόντο στην μεγάλη βιομηχανία που αποτελεί ακόμα τον κύριο εχθρό της ρωσόδουλής αυτής κυβέρνησης.

Στην πραγματικότητα αυτή η κυβέρνηση πήρε βασικά μέτρα που στρέφονται καθαρά ενάντια στην εργατική τάξη δηλαδή την φτωχαίνουν μόνο και μόνο για να αυξήσει τα κέρδη του μεσαίου και του μικρού κεφαλαίου με αυτό τον εντελώς μη αναπτυξιακό τρόπο.

Ποια είναι αυτά τα μέτρα.

Το πρώτο είναι η διευθέτηση του χρόνου εργασίας (το γνωστό και ως ελαστικό ωράριο) σε βμηνη ή ετήσια βάση με διευθυντικό δικαίωμα. Αυτό σημαίνει ότι η διεύθυνση της επιχείρησης μπορεί να απασχολήσει τους εργαζόμενους της με όποιο τρόπο θέλει αρκεί ο συνολικός χρόνος εργασίας τους να μην υπερβαίνει αθροιστικά το γινόμενο του ωραίου επί το συνολικό χρόνο εργασίας τους. Αυτό

σημαίνει ότι μπορεί να βάλει τους εργάτες να δουλεύουν για 3 μήνες που έχει πολύ δουλειά 10 ώρες τη μέρα και για έναν άλλο τρίμηνο, που δεν έχει δουλειά, για 6 ώρες τη μέρα, αρκεί ο μέσος όρος να είναι 8 ώρες τη μέρα γι' αυτό το εξάμηνο. Με αυτό τον τρόπο οι εργάτες που θα ξεθεωώνονται για τρεις μήνες δεν θα πληρώνονται τις υπερωρίες που θα τις γλιτώνει η επιχείρηση.

Αυτή η μέθοδος της ελαστικοποίησης του ωραρίου βοηθάει και ενισχύει ιδιαίτερα τους πιο ασταθείς και εποχικούς τομείς της βιομηχανίας και του εμπορίου και ισοδυναμεί με μείωση του μεροκάματου και αύξηση της εντατικοποίησης της δουλειάς. Αυτή η ελαστικοποίηση είναι μια γενική κίνηση του διεθνούς κεφαλαίου και στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, αλλά εκεί τουλάχιστο δεν υπάρχει το ξεφτιλισμένο ελληνικό μεροκάματο που το πήρε το ελληνικό κεφάλαιο από τους ρωσόδουλους μέσω της ξένης φτηνής εργατικής δύναμης και της διάλυσης των συνδικάτων. Ειδικά μάλιστα στη Γαλλία η διευθέτηση έχει δεθεί με το 35ωρο, δηλαδή με τη μείωση συνολικού χρόνου εργασίας και δίχως το διευθυντικό δικαίωμα. Δηλαδή η διευθέτηση γίνεται με διαπραγμάτευση και συμφωνία με τους εργαζόμενους. Άλλωστε γενικά στις ευρωπαϊκές χώρες είναι περιορισμένο το διευθυντικό δικαίωμα στην διευθέτηση του χρόνου εργασίας.

Για να κάνει την καλή και τον εχθρό της ανεργίας αντισταθμίζοντας το παραπάνω μέτρο, η κλίκα του Σημίτη προτείνει περιορισμό της υπερωρίας στο 25% πέραν του 40ωρου τη βδομάδα. Όμως με τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας οι επιχειρήσεις δεν θα χρειάζονται υπερωρίες.

Το δεύτερο βρώμικο μέτρο που πήρε η κυβέρνηση είναι ότι έκανε πιο φτηνή για τους καπιταλιστές την ανειδίκευτη εργασία με το να τους μειώσει κατά 25% τις εργοδοτικές εισφορές. Αυτό είναι ένα μέτρο που υιοθετήθηκε στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες για να μειωθεί η ανεργία των ανειδίκευτων εργατών, αλλά εκεί το κενό που προήλθε από τη μείωση εσόδων για τους ασφαλιστικούς οργανισμούς, το αναπλήρωσε με εισφορές το ίδιο το κράτος. Εδώ οι εισηγητές αρνούνται να συμπληρωθεί το έλλειμμα με κρατικές εισφορές. Έτσι θα γίνει ακόμα πιο ελλειμματική και θα ξεπέσει η ασφάλεια των εργαζομένων. Βέβαια η κλίκα Σημίτη απαντάει ότι με τη μείωση των εισφορών θα αυξηθούν οι προσλήψεις και έτσι οι αυξημένες προσλήψεις θα αυξήσουν το συνολικό όγκο των εισφορών στα ασφαλιστικά ταμεία. Όμως τα ταμεία στην περίπτωση της αυξημένης απασχόλησης θα έχουν αυξημένες υποχρεώσεις στους ασφαλισμένους και, εν πάσει περιπτώσει, γιατί η κλίκα μπορεί να χαρίζει δις και τρις στις βδέλλες

τύπου Κόκκαλη και να μη δίνει αυτά που οφείλει στα ασφαλιστικά ταμεία;

Το τελευταίο μέτρο που συζητάει, αλλά δεν το πρότεινε η κυβέρνηση είναι η θεσμοθέτηση της μερικής απασχόλησης και πιο κάτω από τις 4 ώρες που είναι ως τα σήμερα. Αυτό το μέτρο διέρρευσε στον Τύπο ότι θέλει ο Παπαντωνίου, αλλά όχι ο Γιαννίτσης, δηλαδή ο Σημίτης. Η μερική απασχόληση από μόνη της δεν είναι μια αρνητική υπόθεση, όπως διατείνονται παντού οι σοσιαλφασίστες. Υπάρχουν σημερινές μορφές της παραγωγικής διαδικασίας, ιδιαίτερα της διαδικασίας μικρής κλίμακας που λειτουργούν μέσα σε "ρωγμές" της βιομηχανίας, της κυκλοφορίας των αγαθών και των υπηρεσιών γενικά που αντιστοιχούν σε απασχόληση λίγων ωρών, όπως υπάρχουν και άνθρωποι που θέλουν ή μπορούν να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη μόνο για λίγες ώρες ή και για σπαστά διαστήματα. Μια τέτοια απασχόληση δεν είναι σωστό ούτε δυνατό στην ουσία να απαγορευτεί γενικά από το κράτος. Κάτι τέτοιο θα χτύπαγε γενικά την παραγωγική δραστηριότητα και εκατομμύρια εργαζόμενους. Δεν είναι τυχαίο επίσης ότι σήμερα με την ανυπαρξία νομικής κατοχύρωσης της μερικής απασχόλησης όσοι απασχολούνται κάτω από 4 ώρες κινούνται στη μαύρη εργασία και δεν παίρνουν ούτε την ασφάλεια που αντιστοιχεί σ' αυτές τις λίγες ώρες δουλειάς τους.

Το αρνητικό στην υπόθεση του

μερικού ωραρίου είναι ότι τείνει να χρησιμοποιηθεί σαν βασική μορφή μισθωτής εργασίας στη μεγάλη επιχείρηση, δίπλα στην κανονική εργασία, για να διαλύσει και να διασπάσει την εργατική συνοχή και τελικά να μειώσει το μεροκάματο. Αυτό άλλωστε το πετυχαίνει βασικά το σύγχρονο κεφάλαιο με τη μέθοδο των προσλήψεων ορισμένου χρόνου και τις συμβάσεις έργου που κυριολεκτικά διαλύουν τον ενιαίο συνδικαλισμό.

Επειδή λοιπόν η υπόθεση της μερικής απασχόλησης έχει και μια προοδευτική πλευρά η κυβέρνηση δεν την εισάγει καθόλου και ικανοποιεί τους σοσιαλφασίστες, ενώ θα μπορούσε να κάνει διαχωρισμούς στη χρήση της ανάλογα με το είδος της δραστηριότητας, το μέγεθος της επιχείρησης κλπ. Σε κάθε περίπτωση μόνο κατ' εξαίρεση μπορεί να περιμένει κανείς προοδευτικά μέτρα εργατικά από αυτή τη συμμορία κατασκόπων, διεφθαρμένων παρασίτων και σαμποταριστών που κυριαρχεί στην κυβέρνηση Σημίτη.

Ίσα - ίσα τώρα ήρθε η ώρα της μεγάλης οπισθοδρόμησης. Τα φτηνά εργατικά χέρια είναι το αντάλλαγμα που δίνουν οι σαμποταριστές και οι βδέλλες στο υπόλοιπο ελληνικό και ευρωπαϊκό κεφάλαιο προκειμένου να εξασφαλίσουν την πολιτική εξουσία. Οι εργαζόμενοι είναι αυτοί που κουβαλούν στην πλάτη τους όλους αυτούς και αυτοί θα πληρώνουν όλο και περισσότερο για την καταστροφή της χώρας.

Είναι οι μόνοι λοιπόν που έχουν κάθε λόγο να συγκρουστούν με αυτό το καθεστώς αφού δεν έχουν να πάρουν από αυτό κανένα αντάλλαγμα για την κατάστασή τους. Το δύσκολο είναι ότι για να συγκρουστούν με το καθεστώς πρέπει να δώσουν κατ' αρχήν την πιο δύσκολη πάλη για να απαλλαχθούν από τους ίδιους τους ηγέτες και προδότες των συνδικάτων τους, αυτούς που μιλάνε στο όνομα των συμφερόντων τους και στο όνομα του αντιπαρατισμού. Ενάντια σε αυτούς τους τσανακογλύφους της πασοκικής και κνίτικης εξουσίας πρέπει να δώσουν την πρώτη μεγάλη πάλη οι εργαζόμενοι με αυτούς που έδειξαν με τον πιο ωμό τρόπο το αληθινό τους πρόσωπο στα Λιπάσματα της Δραπετσώνας. Εκεί αυτοί όχι μόνο καταπρόδωσαν τους εργάτες, όχι μόνο βοήθησαν στο να κλείσει το εργοστάσιο, αλλά αρνήθηκαν στη συνέχεια και την πιο στοιχειώδη συμπαράσταση στα αιτήματα των εργατών για αποκατάσταση.

Τι να περιμένει λοιπόν κανείς ότι θα κάνουν απέναντι στα νέα μέτρα της κυβέρνησης;

Το μόνο που θα επιχειρήσουν είναι να δυσκολέψουν πολιτικά τη θέση αυτού του χειρότερου από τους ευρωπαϊστές που λέγεται Παπαντωνίου και που έχει προσφέρει στο Σημίτη φτηνή εργατική δύναμη και του έχει κλείσει τους ισολογισμούς για να τον βάλει στην ΟΝΕ. Θάρθει η στιγμή που θα πεταχτεί και αυτός από το παράθυρο σαν στημένη λεμονόκουπα από το αφεντικό του.

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

υπουργός συμμερίστηκε τις "ανησυχίες" της Ρωσίας για την επέκταση της επιρροής της Άγκυρας στον Καύκασο, και υποστήριξε τον ελεύθερο διάπλου των Στενών. Συζητήθηκε επίσης το θέμα του αγωγού πετρελαίου Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης σε συνδυασμό με την ελεύθερη μεταφορά πετρελαίου μέσα από τα Στενά, έτσι ώστε οι νέοι τσάροι να επιτύχουν ελεύθερη πρόσβαση στη Μεσόγειο εξαρτώντας ταυτόχρονα ενεργειακά τη χώρα. Ο Άκης πήρε τη συγκατάθεση των Ρώσων για την κατασκευή του αγωγού. Δέχτηκε, όμως, ένα βαρύ χαστούκι που δεν έδειξε να πληγώνει το σοβινισμό του. Όταν έθεσε το ζήτημα του αγωγού στον Πούτιν, εκείνος έκανε σαφές ότι "η Ρωσία συνδέει τα δύο θέματα του αγωγού και της αγοράς φυσικού αερίου, αφήνοντας το δεύτερο, δεν θα προχωρήσει το

πρώτο" (Βήμα, 9/7). Είναι γνωστή η απαίτηση των Ρώσων για αύξηση της τιμής του εισηγμένου στην Ελλάδα αερίου. Τώρα ο Πούτιν λειοξεκάθαρε στους Έλληνες: "Αν θέλετε πετρέλαιο που δεν θα περνά από την Τουρκία, υποχωρήστε στο ζήτημα της τιμής του αερίου που σας προσφέρουμε".

Ο Άκης ζήτησε ακόμα συμπαράγωγή οπλικών συστημάτων με τη Ρωσία, ενώ ο Πούτιν βεβαίωσε ότι θα εκπληρώσει όλες τις στρατιωτικές συμφωνίες, και μάλιστα έγκαιρα. Μεθοδεύτηκε έτσι η περαιτέρω στρατιωτικο-πολιτική εξάρτηση της Ελλάδας από τη ρωσική υπερδύναμη.

Η ελληνική αστική τάξη, άρρωστη από μεγαλοϊδεατισμό, αλλά και ξενοδουλία γίνεται αρωγός του νεοτσαρισμού στην προσπάθειά του να υποδουλώσει τους λαούς και τα έθνη. Γιατί όπως είπε πρόσφατα ο Ι. Ιβανόφ: "Η Ρωσία ήταν, είναι και πάντοτε θα είναι μια υπερδύναμη". Όμως ο ελληνικός λαός δεν τα ξέρεει όλα αυτά και ακόμα δεν έχει συμφωνήσει.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ:

ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΦΙΛΩΝ

Έλξηε με νίκη του κρυμένου μετώπου Σημίτη – Χριστόδουλου η πρώτη μάχη τους με τους σοβινιστές μέσα στην εκκλησία.

Ο Χριστόδουλος κατάφερε να προδώσει τη σοβινιστική ομάδα Άνθιμου – Καλλίνικου δίχως να υποστεί διάσπαση και δίχως να αμφισβητηθεί η ηγεσία του. Έτσι έδωσε τη δυνατότητα στους ρωσόδουλους να πετύχουν μια πρώτη πολιτική και ηθική νίκη.

Η μάχη σε αυτή τη φάση κρίθηκε στο αν θα μπορούσε η Σύνοδος των Παπάδων να περάσει στην εκστρατεία συλλογής υπογραφών ή λίγο πριν αν θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το κάλεσμα των ορθόδοξων εκκλησιών για το γιορτασμό του Ιωβηλαίου. Και στα δύο απέτυχε. Για την ακρίβεια η ήττα της στο δεύτερο στόχο προετοίμασε την ήττα τους στο πρώτο που ήταν καθοριστικός.

Δεν ξέρουμε πιο ρόλο έπαιξε ο Χριστόδουλος στην αναβολή του Ιωβηλαίου. Εκεί έπαιξε καθοριστικό ρόλο ο Αλέξιος της Ρώσικης εκκλησίας, που όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής αρνήθηκε ωμά να έρθει στην Ελλάδα για να μη συγκρουστεί με την φιλική του κυβέρνηση Σημίτη. Ασφαλώς ο Αλέξιος δεν είναι μόνος του. Έχει και την ουρά του. Ήδη οι σχέσεις της ρώσικης με τη σέρβικη εκκλησία έχουν γίνει πολύ στενές. Όμως στο ζήτημα της αναβολής για τις υπογραφές ο Χριστόδουλος έπαιξε τον καθοριστικό ρόλο.

Μετά από αυτό το χτύπημα στο ηθικό των “σκληρών” ο Χριστόδουλος πέρασε στη σύνοδο τη θέση του να μην μαζευτούν οι υπογραφές ενάντια στις ταυτότητες μέσα στο καλοκαίρι. Αυτή η θέση δεν πρέπει να πέρασε έτσι ωμά. Φαίνεται ότι ο Σημίτης, μέσω του Ευθυμίου (που κάνει τον ενδιάμεσο και τον φιλικό με τους παπάδες, μέχρι που εισέπραξε μπροστά στις κάμερες από τον Άνθιμο φιλιά και γλυκόλογα), υποσχέθηκε ότι δεν θα εκδόσει την εγκύκλιο για την μη αναγραφή του θρησκευματος για κάποιο διάστημα. Αν είναι έτσι πρόκειται για μια ανακωχή και μάλιστα ανακωχή φαινομενικά υπέρ των παπάδων.

Όμως πρόκειται για πολιτική ήττα τους επειδή τους κόβει την κινητοποίηση δίχως ο Σημίτης να αναλάβει καμιά ανοιχτή πολιτική δέσμευση μπροστά στο λαό, που σημαίνει ότι μπορεί να εφαρμόσει την απόφαση του όποτε κρίνει σκόπιμο.

Κυρίως όμως πρόκειται για ηθική ήττα επειδή ο Χριστόδουλος δέχτηκε να φιληθεί δημόσια με τον Σταθόπουλο, δηλαδή τον υποτιθέμενο αρχηγό της “άθεις ιντελιγκέντσιας”, αυτόν δηλαδή που πάνω απ’ όλα μισεί ο στρατός της εκκλησιαστικής καθυστέρησης στη διάρκεια μιας συνάντησης στο προεδρικό Μέγαρο.

Αυτή η κίνηση του Χριστόδουλου ήταν μια ψυχρολουσία για το στρατό του, τόσο μεγάλη που ο Παπαθεμελής αναγκάστηκε να την παραδεχτεί στην τηλεόραση (εκπομπή της Καλέτση) και να την ερμηνεύσει σαν προσωπική κίνηση του “καλόκαρδου” Χριστόδουλου. Βέβαια δεν ήταν καθόλου προσωπική κίνηση. Ήταν η πολι-

τική εικόνα της υποταγής του στην κυβέρνηση. Αυτή η υποταγή αποθάρρυνε τόσο πολύ τους εκκλησιαστικούς εκπροσώπους μέσα στη Βουλή, ή έστω την αντισημιακή αντιπολίτευση, που όλοι τους στοιχήθηκαν πίσω από το Σημίτη στην ψηφοφορία – προβοκάτσια που είχε ήδη ετοιμάσει ο Καραμανλής διαμαρτυρόμενος τάχα για τις ταυτότητες.

Τέτοια προβοκάτσια ήταν και η προσφυγή κάποιων θεολόγων στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ανάμεσά τους και του ρωσόφιλου Μεταλληνού, ενάντια στην απόφαση της Αρχής Προσωπικών Δεδομένων. Όπως και στη Βουλή έτσι και στο Συμβούλιο Επικρατείας οι παπάδες πάνε σφαγμένοι αφού και στις δύο περιπτώσεις το ζήτημα κρίνεται στους συσχετισμούς πολιτικής ισχύος, και αυτοί με τη σειρά τους από την πολιτική κινήση. Ο παμπόνηρος Χριστόδουλος αποδέχτηκε και τις δύο προβοκάτσες, αν και από τη δεύτερη αναγκάστηκε αρκετές μέρες μετά να διαχωριστεί και να διαφωνήσει με διαρροή του στον τύπο.

Μπορεί κανείς να αντιτείνει ότι μόλις τολμήσει ο Σημίτης να ενεργοποιήσει την απόφαση για τις ταυτότητες οι παπάδες θα ξεσηκωθούν ξανά. Ασφαλώς αυτός θα είναι ένας δεύτερος γύρος πράγμα καθόλου απίθανο. Όμως πέρα από τα όσα είπαμε παραπάνω, σε αυτή την περίπτωση θα μειονεκτεί παραπάνω η σοβινιστική ομάδα, γιατί χάνει ένα μεγάλο μέρος της ισχύος της στην νέα Διαρκή Ιερά Σύνοδο που τοποθετείται το Σεπτέμβριο σε αντικατάσταση της παλιάς. Εδώ ίσως να βρίσκεται μια από τις αιτίες αυτής της εκχειρίσας που πρότεινε ο Σημίτης στους σοβινιστές.

Η 12μελής Διαρκής Ιερά Σύνοδος είναι ένα είδος πολιτικού γραφείου των παπάδων, που ανανεώνεται σε τακτά διαστήματα εξ ολοκλήρου με εξαίρεση τον Αρχιεπίσκοπο. Σύμφωνα με το “Βήμα” της 2 του Ιουλίου τα καινούργια μέλη της Διαρκούς Συνόδου είναι στην πλειοψηφία τους αυτοί που έφεραν τον Χριστόδουλο στην εξουσία, ενώ και όσοι δεν τον υποστήριξαν τότε είναι ανάμεσα στους “χαμηλών τόνων” μητροπολίτες στη μάχη των ταυτοτήτων. Το βασικό είναι ότι φεύγει από αυτήν ο Καλλίνικος Πειραιά. Φεύγει βέβαια και ο “ρώσος” Ζακύνθου, αλ-

λά αυτός είναι καμένος σε αυτή τη φάση και δεν μπορεί να παίξει στους συσχετισμούς.

Αυτό το “πολιτικό γραφείο” ο Χριστόδουλος θα το χειριστεί πολύ πιο εύκολα από το προηγούμενο, οπότε θα είναι πολύ πιο εύκολο να περάσει την επίτηδες διαφορούμενη γραμμή του στον καθυστερημένο στρατό του.

Η βασική τεχνική του Χριστόδουλου για να εξαπατήσει τους σοβινιστές είναι να χτυπάει σαν αντίπαλό του τον ευρωπαϊσμό από

σης, ακόμα και τον επιτρεπόμενο σήμερα μαχητικό αντικληρικαλισμό, ακόμα και τον αθεϊσμό μιας χρήσης στους ευρωπαίους της αλλής του και ο ίδιος έχει πει μόνο μια φράση: “Οι ταυτότητες είναι υπόθεση του κράτους και το κράτος αποφάσισε να μην γράφεται το θρήσκευμα”. Όλη η άλλη πολιτικο-ιδεολογική διαμάχη δεν αφορά αυτόν τον υποτίθεται ευρωπαϊό διανοούμενο.

Αξίζει επίσης να δει κανείς πως δεν θίχτηκαν καθόλου και οι δύο

χε γίνει έξαλλος με τον Γ. Παπανδρέου που έκανε εκείνες τις ώρες όσο πιο λίγο θόρυβο μπορούσε για τα Στροβίλια.

Έτσι εξελίσσεται λοιπόν το έργο σχέδιο Σημίτη – Χριστόδουλου που κυριολεκτικά κεντάει σε ίντριγκα και θεατρινισμό και ξεπερνάει σχεδόν κάθε άλλη προηγούμενη ρώσικη δουλειά.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ Η ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ

Ασφαλώς δύσκολα μπορεί κα-

θέσεις “σκληρού μεσαίωνα” και από την άλλη να μιλάει όσο πιο λίγο γίνεται, ή και καθόλου για την ταμπακιέρα, δηλαδή για τις ταυτότητες. Είναι επίσης χαρακτηριστικό πως δεν επιτίθεται ποτέ στο Σημίτη ή στην κυβέρνηση ή στους διαφωνούντες της εκκλησίας, ειδικά ενάντια στον λαλίστατο στην κυβερνητική γραμμή Ζακύνθου, αλλά μιλάει διαρκώς αδίστακτα προβοκατόρικα και συχνά όχι χιτλερικά ενάντια στον αθεϊσμό της μασονίας κλπ. Έτσι όχι μόνο δεν θίγει ποτέ το ρώσικο πολιτικό καθεστώς στο οποίο ο ίδιος ανήκει, αλλά το γιγαντώνει ιδεολογικά.

Δεν είναι για αυτό καθόλου τυχαίο ότι ο ίδιος ο Σημίτης δεν έχει καθόλου εκτεθεί σ’ αυτή τη διαμάχη. Έχει αφήσει όλη τη δουλειά της ιδεολογικής αντιπαράθε-

άλλοι “ρώσοι” της κυβέρνησης, Λαλιώτης και Γ. Παπανδρέου.

Ο πρώτος κράτησε φαινομενικά ενδιαμέση στάση, στην πραγματικότητα κράτησε στάση κατά των παπάδων, ενώ ο δεύτερος πήρε θέση πιο ανοιχτά ενάντια τους για να μην χάσει τη δημοκρατική του ουρά, αλλά φρόντισε να πλησιάσει και το Χριστόδουλο κάνοντας τον κοινωνό της εξωτερικής του πολιτικής σε “τυχαία” συνάντηση στο προεδρικό Μέγαρο στις 4 του Ιουλίου. Εκεί ο αρχιεπίσκοπος παρατήρησε: “το βαρύ έργο που επαμίζετα ο υπουργός στα εθνικά θέματα”, ο κ. Παπανδρέου ανταπάντησε “ότι χρειάζεται για αυτό ενότητα και αλληλεγγύη” και ο κ. Χριστόδουλος συμφώνησε” (Ελευθεροτυπία 5 Ιουλίου). Αν ο Χριστόδουλος ήταν σοβινιστής θα εί-

νείς να προβλέψει πως θα εξελιχθεί αυτό το σχέδιο.

Εκείνο πάντως που ενδιαφέρει τους εμπνευστές του είναι ένα πράγμα: η εκκαθάριση της εκκλησίας από αυτούς που ο Αλέξιος της Ρωσίας ονόμασε ρωσοφάγους, και η πλήρης υποταγή της στα νέα αφεντικά (Δες προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής). Ήρθε η ώρα να περάσουμε από την αντιστάσια αντικομμουνιστική εκκλησία που υπηρέτησε τους αμερικάνους και τη χούντα στη φαιοκόκκινη αντιδυτική εκκλησία που θα υπηρετήσει το Κρεμλίνο.

Μια τέτοια δραματική αλλαγή μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από ένα σχέδιο σαν και ε-

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΟΡΜΗ

Τα δίνουν όλα στον Κόκκαλη

Όταν την Πέμπτη 6 Ιουλίου μια ομάδα εμπειρογνομώνων του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου ήρθε στην Αθήνα για μια εθιμοτυπική επίσκεψη, ενημερώθηκαν τα μέλη της από τον Παπαντωνίου και το Βερελή για την πορεία τόσο των διαρθρωτικών αλλαγών όσο και των ιδιωτικοποιήσεων στη χώρα μας. Οι υπουργοί τόνισαν με υπερηφάνεια ότι **“η Ελλάδα θα έχει σε λίγο δημόσιο τομέα μικρότερο και από αυτόν της Γερμανίας” (Επενδυτής, 8-9 Ιουλίου)**. **“Αλλά, όταν οι εμπειρογνώμονες του Δ.Ν.Τ. απεσύρθησαν στα ενδότερα, έκριναν ότι “αυτοί οι Έλληνες έχουν πάντα το στοιχείο της υπερβολής, είτε θετικό είτε αρνητικό. Τώρα έγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως στις ιδιωτικοποιήσεις, ενώ πριν από δύο χρόνια δεν ήθελαν ούτε να τις ακούσουν” (στο ίδιο)**.

Τι είναι εκείνο που κάνει τον Παπαντωνίου και το Βερελή να μιλάνε τόσο άνετα για ένα ζήτημα που στο πρόσφατο παρελθόν και μόνο η αναφορά του ήταν ικανή να πυροδοτήσει σειρές ατελείωτες κάθε είδους αντιδράσεων;

Τι είναι εκείνο λοιπόν που πραγματικά άλλαξε έτσι ώστε, να είναι τόσο εύκολο πράγμα σήμερα κανείς όχι μόνο να μιλά με άνεση για ιδιωτικοποιήσεις, αλλά, και να μπορεί να ιδιωτικοποιεί μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις και οι αντιδράσεις από κόμματα, σωματεία ή όλους εκείνους που παλιότερα διαρρήγγυαν τα ιμάτιά τους και χαλούσαν τον κόσμο για το ξεπούλημα του “εθνικού πλούτου”, να είναι από ανύπαρκτες έως εξαιρετικά ασθενικές; Γιατί είναι νομικές ακόμη παλιότερες μνήμες από το σοσιαλφασιστικό κίνημα της ΕΑΣ των Κολλά-Σταμούλου και το ξεγύμνωμα του οδηγού των ΣΕΠ καθώς επίσης και οι σφαίρες του σοσιαλφασιστικού αποσπάσματος της ΚGB στη χώρα μας, της 17Ν, ενάντια σε ξένες επιχειρήσεις (Πρόκτερ και Γκάμπλ, Λουφτχάνσα) ή ιδιώτες αστούς (Βαρδινογιάννης) που εκδήλωναν ενδιαφέρον για να αγοράσουν μια κρατική εταιρεία.

Η απάντηση βρίσκεται στην πολιτική κατάσταση της χώρας μας.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ το ρωσόδουλο μπλοκ είναι κάτοχος και διαχειριστής της εξουσίας στην Ελλάδα. Σήμερα περισσότερο από ποτέ οι ρωσόδουλες δυνάμεις ελέγχουν όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά και τις ηγεσίες όλων των μεγάλων πολιτικών κομμάτων. Σήμερα περισσότερο από ποτέ το ρωσόδουλο καθεστώς είναι σε θέση να περάσει στην **επίθεση στην οικονομία και να φτιάχνει τους νέους ρωσόδουλους αστούς**, υποτελείς στο μεγάλο ρώσικο αφεντικό τους, αλλά βασικά και κύρια στην μεγάλη ρωσική πολιτική.

Το βασικό εργαλείο γιαυτό είναι οι κρατικές προμήθειες και οι επερχόμενες ιδιωτικοποιήσεις.

Μέχρι σήμερα οι ρωσόδουλοι ακολουθούσαν τη γραμμή της καταστροφής της βιομηχανίας και όσων αστών τα συμφέροντα ήταν δεμένα με την Ευρώπη. Έχουμε επανειλημμένα γράψει για το σαμποτάζ των ρωσόδουλων στην οικονομία, για το σαμποτάζ στα μεγάλα έργα και για το κλείσιμο των εργοστασίων. Ένα σαμποτάζ που συνεχίζεται μέχρι και σήμερα και θα συνεχίζεται και στο μέλλον, ενάντια στην βιομηχανική υποδομή της χώρας και σε όση ακόμη μεγάλη βιομηχανία έχει επιβιώσει από αυτή τη σύγχρονη λαίλαπα, όση ακόμη μεγάλη βιομηχανία είναι παραγωγική και έχει δεμένα τα συμφέροντά της και την ανάπτυξή της με την Ευρώπη.

Ο άνθρωπος-κλειδί σε όλη αυτή την διαδικασία είναι ένας και μοναδικός. Είναι ο πρώην πράκτορας της Στάζι και νυν της ΚGB στη χώρα μας. **Είναι ο γνωστός Κόκκαλης.** Σύμφωνα με την πολιτική που ακολουθεί η ρωσόδουλη ηγεσία Σημίτη, η Ελλάδα σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα,

καθόλου μεγάλο, μιας και τα γεγονότα προχωρούν με ραγδαίο ρυθμό, θα είναι ένα **απέραντο Κοκκαλιστάν που θα υπηρετεί με συνέπεια και συνειδητά τη ρώσικη ιμπεριαλιστική πολιτική στα Βαλκάνια, στην Ευρώπη, αλλά και όπου αλλού ο ρωσοκινέζικος άξονας του πολέμου το απαιτεί.** «Ο πρέσβης της Κίνας... συνοδευόμενος από στελέχη της πρεσβείας επισκέφθηκε την Τετάρτη 5 Ιουλίου, τις εγκαταστάσεις της Ιντρακόμ στην Παιονία και είχε συνομιλίες με τον πρόεδρο της εταιρείας Κόκκαλη και στελέχη του Ομίλου...» (Ναυτεμπορική, 7-7).

Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΟΤΕ

Μετά τις βουλευτικές εκλογές τις 9 Απριλίου και την ενίσχυση του ρωσόδουλου μπλοκ Σημίτη-Λαλιώτη-Παπανδρέου, άνοιξε διάπλατα ο δρόμος για την ακόμη μεγαλύτερη διείσδυση του Κόκκαλη μέσα στον κρατικό μηχανισμό και κύρια στον ΟΤΕ, που ο έλεγχός του είναι ο βασικός στόχος αυτού του πράκτορα εδώ και πολλά χρόνια. Άλλωστε όπως θα έχουν παρακολουθήσει και οι αναγνώστες μας η άνοδος του Κόκκαλη έγινε κύρια μέσα από τις προμήθειες του ΟΤΕ που δίνονταν σε αυτόν κάθε φορά με παράνομες απευθείας αναθέσεις. Οι περισσότερες από αυτές έπαιρναν το δρόμο για τη δικαιοσύνη εξ αιτίας των καταγγελιών κάποιων τίμιων ανθρώπων και σε όλες τις περιπτώσεις ο Κόκκαλης αθωνόνταν.

Η άλωση του ΟΤΕ από τον Κόκκαλη σημαίνει ότι η ΚGB ελέγχει πια τις τηλεπικοινωνίες της χώρας στο μεγαλύτερό τους μέρος και κυρίως ελέγχει τις στρατιωτικές επικοινωνίες.

Η πρώτη άλωση του ΟΤΕ έγινε όταν διορίστηκε διευθύνων σύμβουλος άνθρωπος του Κόκκαλη Χρυσολούρης που όμως δεν κατείχε όλη τη διοίκηση μόνος του και την μοιραζόνταν με τον πρόεδρο του οργανισμού που δεν ήταν του Κόκκαλη. Ο Χρυσολούρης άνοιξε το δρόμο του Κόκκαλη σε όλα τα Βαλκάνια και την Ανατ. Ευρώπη μέσω της εξαγοράς από τον ελληνικό ΟΤΕ των αντίστοιχων οργανισμών άλλων χωρών, όπως της Ρουμανίας και της Μολδαβίας. Όμως υπήρξαν αντιστάσεις από το ΠΑΣΟΚ που εκφράστηκαν αρχικά από τον Χ. Καστανίδη που γιαυτό καθαιρέθηκε από το Σημίτη και ύστερα από τον Μαντέλη που επίσης δεν υποτάχθηκε στον Κόκκαλη και τόλμησε να διώξει τον Χρυσολούρη. Αυτό το “έγκλημα” το πλήρωσε με τη δικιά του καθαίρεση, ώσπου έγινε υπουργός ένας άνθρωπος της κλίικας Σημίτη-Λαλιώτη, ο σκοτεινός Βερελής. Η πρώτη δουλειά αυτού του εδω ήταν να διορίσει ένα άλλο στέλεχος του Κόκκαλη τον Μανασή σαν πρόεδρο και διευθύνων σύμβουλο ταυτόχρονα για πρώτη φορά στον ΟΤΕ καταργώντας έτσι κάθε έλεγχο πάνω στον Κόκκαλη. Ο Μανασής μεταπήδησε στην ηγεσία του ΟΤΕ από την COSMOTE στην οποία ήταν πρόεδρος.

Η τοποθέτηση Μανασή

Το δρόμο για την άλωση του ΟΤΕ άνοι-

ξε λοιπόν διάπλατα με την τοποθέτηση του Γ. Μανασή, πρώην στελέχους της ΡΑΝΑΦΟΝ. Γιαυτό έχουμε ξαναπεί. Αξίζει όμως να δούμε πως αντέδρασε ο Μανασής στις κατηγορίες ότι ήταν στέλεχος της Ιντρακόμ του Κόκκαλη. “ΕΡ.: Μετά τις καταγγελίες του προέδρου της ΝΔ, όλοι θα ήθελαν να μάθουν γιατί δεν αναφέρατε στο βιογραφικό σας την προϋπηρεσία σας στην Ιντρακόμ; ΑΠ.: Είναι σαφέστατο το βιογραφικό μου. Λέει ότι παραιτήθηκα για λόγους επαγγελματικής απαξίωσης από τον ΟΤΕ στις 21 Ιουνίου 1991 και πήγα στην Ραφαφον, στη φάση ίδρυσής της και έμεινα μέχρι το Φεβρουάριο 1998. Στην Ραφαφον υπήρχαν τρεις μέτοχοι: ένας Έλληνας (σσ. ποιος να είναι άραγε;), ένας Άγγλος, η Βονταφόν και ένας Αμερικανός η U.S. West εκείνη την εποχή... Εγώ στην Ραφαφον πήγα. Επειδή θέλετε να λέτε εσείς ότι πήγα στην Ιντρακόμ και δούλεψα στην Ιντρακόμ, εγώ δούλεψα στην Ραφαφον. Είναι κατανοητό; Δεν απέκρυψα τίποτα” (Ελευθερος Τύπος, συνέντευξη Μανασή, 24-5).

Πράγματι πολύ κατανοητό.

Και συνεχίζει παρακάτω: “ΕΡ.: γιατί κρίθηκε αναγκαία η είσοδος δεύτερης τεχνολογίας; (σσ: στην κινητή τηλεφωνία) ΑΠ.: Η εισαγωγή δεύτερης τεχνολογίας γίνεται για να πετύχεις μείωση του κόστους. Παρότι υπήρχε σύμβαση με τη ΝΟΚΙΑ που προέβλεπε εκπτώσεις αναζητήσα και πρόσθετες εκπτώσεις...” (στο ίδιο). Ε, βέβαια πως αλλιώς θα μπορούσε να γίνει η είσοδος του Κόκκαλη στην COSMOTE;

Αξίζει να δούμε την θητεία του Μανασή σαν πρόεδρου της Cosmote και το αν αυτός υπηρετούσε με συνέπεια το αφεντικό του. Γράφει η Βήμα της 9 Ιούλη: “Την καταγγελία ότι ο κ. Μανασής, ως πρόεδρος της COSMOTE, δρούσε υπέρ των επιχειρηματικών συμφερόντων του επιχειρηματία Σωκράτη Κόκκαλη και το ερώτημα αν θα του επιτραπεί να πράξει το ίδιο και τώρα, ως πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του ΟΤΕ, θέτουν με ερώτηση και αίτηση κατάθεσης εγγράφων προς τον υπουργό Μεταφορών επτά βουλευτές της Ν.Δ., οι κ. Π. Καμμένος, Κ. Γκιουλέκας, Γ. Καλαντζής, Κ. Καρράς, Β. Πάππας, Θ. Σκρέκας και Η. Φωτιάδης.

Στην ερώτησή τους οι βουλευτές υποστηρίζουν ότι επί των ημερών του στην COSMOTE ο κ. Μανασής:

Τοποθέτησε σε καίριες θέσεις στελέχη συνεργαζόμενα ή έχοντα συνεργαστεί με τον κ. Κόκκαλη.

Με την ανάληψη των καθηκόντων του ανέλαβε να φέρει για έγκριση στο Δ.Σ. επιχειρησιακό σχέδιο 100 δις, ενώ μέχρι τότε είχε υλοποιηθεί επενδυτικό πρόγραμμα 50 δις Το πρόγραμμα υλοποιήθηκε από τις εταιρείες ΙΝΤΡΑΚΟΜ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ, ΙΝΤΡΑΜΕΤ και ΔΙΕΚΑΤ, όλες ελεγχόμενες από τον κ. Κόκκαλη.

Εξώθησε τη ΝΟΚΙΑ σε αναγκαστική συνεργασία με την ΙΝΤΡΑΚΟΜ, για την αύξηση του αριθμού κέντρων και σταθμών βάθαισης, που θα συμπλήρωναν το πανελλαδικό δίκτυο της COSMOTE. Οι βουλευτές σημειώνουν ότι η ΝΟΚΙΑ είχε επιλεγεί το 1997 μέσω διαγωνισμού, τον οποίο είχε χάσει η ΙΝΤΡΑΚΟΜ.

Επέκτεινε την προγραμματική συμφωνία 8004 της ΙΝΤΡΑΚΟΜ με τον ΟΤΕ για το σύστημα έκδοσης λογαριασμών και εξυπηρέτησης πελατών της COSMOTE.

Τέλος, μεταβίβασε το 8% των μετοχών της εταιρείας σε κυπριακή παράκτια εταιρεία, την οποία ελέγχει ο κ. Σαρα-

ντίτης, πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ και νομικός σύμβουλος του κ. Κόκκαλη” (Ελευθεροτυπία, 5-7) (οι υπογραμμίσεις της σύνταξης). Αλλά και στην ΟΤΕnet ο Κόκκαλης έχει τους δικούς του ανθρώπους. “Ο κ. Γιώργος Ιωαννίδης είναι ο νέος διευθύνων σύμβουλος της ΟΤΕnet. Ο κ. Ιωαννίδης, ηλεκτρολόγος μηχανικός με μεταπτυχιακές σπουδές στις ΗΠΑ, από τον Ιανουάριο του 2000 ως πρόσφατα διετέλεσε γενικός διευθυντής τεχνολογίας και τεχνικών έργων στην Cosmote. Από το 1998 ως το 2000 ασκούσε καθήκοντα διευθυντή προγραμματισμού και ανάπτυξης δικτύου στην ίδια εταιρεία, ενώ πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του στην Cosmote εργάστηκε επί πέντε χρόνια ως διευθυντής κέντρων και υπηρεσιών στην Ραφαφον”.

Τα σκάνδαλα στη Ρουμανία

Ας δούμε τώρα πως ακόμη περισσότερο διαπλέκονται ΟΤΕ και Ιντρακόμ. “Πεδίον δόξης λαμπρόν” η Ρουμανία και η Romtelecom.

Ο ΟΤΕ από το 1998 ελέγχει το 35% και το management της Romtelecom. Φρόντισε λοιπόν να εξάγει και στη ρουμανική εταιρεία το ίδιο μοντέλο των προγραμματικών συμφωνιών 5ετούς διάρκειας που ακολουθεί και στην Ελλάδα με τον ίδιο πάντα σκοπό: με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς τους κανονικούς διαγωνισμούς και την αναζήτηση της συμφερότερης λύσης, αλλά με γνώμονα τα συμφέροντα της Intracom. “Πολλά από τα στελέχη του ΟΤΕ στη Ρουμανία, καθώς και οι λίγοι Ρουμάνοι που τους περιβάλλουν, θεωρούν ως «εργοδότη τους» την Intracom και τον κ. Κ. Τσουκαλίδη (αντιπρόεδρο της Intracom) ως εντολέα τους... Μάλιστα κάποιος, αψηγούμενος τα δρώμενα κατά τη διάρκεια ενός Δ.Σ. της Romtelecom, ομολόγησε, ότι σε κάποια δυσκολία που ανέκυψε, κατά την ώρα της συνεδρίασης, μέλος του Δ.Σ. κάλεσε για βοήθεια στο κινητό του τον κ. Τσουκαλίδη (Καθημερινή, 2-7).

Έχει όμως και συνέχεια. “Το 1999 μοιράστηκαν προμήθειες 100 δις δρχ για την προμήθεια ψηφιακών παροχών. Στο λεγόμενο switching εισήλθε και τρίτη εταιρία (κάτι που με άπειρες μελέτες ο ΟΤΕ είχε χαρακτηρίσει ως όλεθρο οικονομικό και τεχνολογικό) σσ. η Intracom). Η Intracom εξασφάλισε συμβόλαιο 40 δις δρχ, ενώ οι παλαιότεροι προμηθευτές Siemens και Alcatel υπέγραψαν συμφωνίες 30 δις δρχ εκάστη. Προ ημερών «μοιράστηκαν» προμήθειες ύψους 150 δις δρχ σε ελληνικές και ρουμανικές εταιρείες, οι οποίες για μια πενταετία θα προμηθεύουν τη Romtelecom με τροφοδοτικά, μπαταρίες, καλώδια και παρελκόμενα, γεννήτριες, ανορθωτές καταναμητές κ.α. για πέντε έτη. Όσες ελληνικές εταιρείες συμμετείχαν σε αυτή τη νομή, είχαν προηγουμένως αποδεχτεί, όπως φημολογείται, όρο της Intracom να συναρμολογήσουν ή να κατασκευάσουν τμήματα του υλικού τους στο εργοστάσιο της Intracom (θυγατρική της Intracom στη Ρουμανία) (στο ίδιο).

Αλλά έπεται και συνέχεια.

“Το μεγάλο φιλέτο όμως που απομένει να μοιραστεί αφορά το access network (δηλαδή το συνδρομητικό δίκτυο) και είναι προϋπολογισμού 360 εκατ. ευρώ (ή 122 δις δρχ)... Αρχικά προσήλθαν 17 διαγωνιζόμενοι από όλο τον κόσμο, όμως, όπως αναμένετο, οι

ΦΩΤΙΕΣ

ΤΩΡΑ ΔΕ ΦΤΑΙΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Όλη η Ελλάδα βρίσκεται στις φλόγες. Δεν καίγονται μόνο δάση, αλλά σπίτια και αγροτικές εκτάσεις, περιουσίες ολόκληρες καταστρέφονται. Κι όμως δεν υπάρχει μία γενική κατακραυγή της κυβέρνησης από τις πολιτικές δυνάμεις, δεν ζητάει κανείς τα κεφάλια υπουργών, και όλοι φαίνεται να συντάσσονται με την επίσημη θέση της ελληνικής κυβέρνησης, δηλαδή ότι φταίνει “τα ακραία καιρικά φαινόμενα”.

Είναι αρκετά πρόσφατος για να μην έχει ξεχαστεί ακόμα ο απόηχος των καταγγελιών που ξεσηκώθηκαν όταν ξέσπασαν σε πολύ μικρότερη έκταση πυρκαϊές αλλά συγκεντρωμένες στην περιοχή της Αττικής, τον Αύγουστο του 1998, όταν μεθοδευόταν η εξόντωση Τζουμάκα και Ρωμαίου. Από τότε δεν έχει παρατηρηθεί ξανά το φαινόμενο των πολλών πυρκαϊών στην Αττική.

Τώρα που ο υπουργός ο υπεύθυνος για την πυρόσβεση είναι ο ρωσόφιλος Χρυσοχοΐδης, κανείς δε ζητάει την παραίτησή του, παρά το γεγονός ότι η χώρα έχει κηρυχθεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και οι φωτιές καίνε ασταμάτητα εδώ και δύο εβδομάδες τώρα.

Είναι φοβερή η κτηνωδία αυτής της αστικής τάξης που έχει αφήσει στο έλεος των καιρικών συνθηκών και των κάθε λογής εμπρησμών, μία χώρα με πλούσια βλάστηση όπου η αντιπυρική προστασία θα έπρεπε να ήταν αυξημένη. Ήδη είχε προειδοποιηθεί το ελληνικό κράτος από την Ιταλία ότι έπρεπε να πάρει προληπτικά μέτρα γιατί οι καιρικές συνθήκες, ιδιαίτερες πράγματι για την εποχή με συνδυασμό υψηλών θερμοκρασιών και σφοδρών ανέμων με μεταβαλλόμενη κατεύθυνση, ευνοούσαν την εκδήλωση και εξάπλωση πυρκαγιών. Η αδράνεια του κρατικού μηχανισμού ήταν σκανδαλώδης. Το μόνο μέσο της αντιμετώπισης των πυρκαϊών φαίνεται ότι είναι η μέχρι εξάντλησης επιστράτευση των πυροσβεστικών δυνάμεων. Καμία πρόβλεψη για ζώνες αντιπυρικής προστασίας, για τοποθέτηση παρατηρητηρίων στις δασώσεις περιοχές, για ελικόπτερα παντός καιρού, για εκπαίδευση των πυροσβεστών στην ειδική γνώση της μορφολογίας κάθε περιοχής, ώστε να είναι δυνατός ο συντονισμός τους και η έγκαιρη επέμβαση, για πλήρη χαρτογράφηση των περιοχών και για πολλά άλλα αυτονόητα. Πάνω απ’ όλα καθόλου δουλειά για την εθελοντική λαϊκή αυτοοργάνωση για την περιφρούρηση των δασών. Γιατί

αυτή την αυτοοργάνωση μισούν και φοβούνται τα αντιδραστικά καθεστώτα σαν και αυτό που τόσο πανούργα χιτίζεται στην Ελλάδα. Μέσα σ’ όλα αυτά λοιπόν βρέθηκε ξανά ο ευρωπαϊκός δάκτυλος με κυβερνητικές ανακοινώσεις ενάντια στους ευρωπαίους τουρίστες και στα πρακτορεία που τους ειδοποιούσαν να εγκαταλείψουν τις φλεγόμενες περιοχές! Ο Ριζοσπάστης μάλιστα ανακάλυψε ότι για τις φωτιές φταίει (ποιος άλλος;) η Ευρωπαϊκή Ένωση που προωθεί ...την οικοπεδοφαγία (!) Μπαίνει βέβαια το ερώτημα γιατί καμία άλλη χώρα της Ευρώπης δεν έχει φωτιές τέτοιας έντασης και σε τόση έκταση όσο στην Ελλάδα; Μπορεί όλοι οι οικοπεδοφάγοι να μαζεύτηκαν στη χώρα μας; Ίσως κι αυτό να είναι σχέδιο της Ευρώπης... Αποτελεί αντικείμενο διερεύνησης! Αυτή η εγκληματική αστική τάξη δεν ενδιαφέρεται για τη χώρα. Με την ίδια αποκτήνωση που επιτρέπει στους ρωσόδουλους να υποτάσσουν τη χώρα στο ρώσικο “ορθόδοξο” άξονα, παρακολουθούν τη χώρα να χάνεται στις φλόγες και τους ανθρώπους του λαού να καταστρέφονται οικονομικά από τις ζημιές που προκαλεί η φωτιά.

Ο Χρυσοχοΐδης και οι τραμπούκοι του

Δείγματα γραφής δίνει ο Χρυσοχοΐδης σ’ ένα νησί του Αιγαίου στη Ζάκυνθο. Προφανώς το κέντρο της δραστηριότητας του δεν βρίσκεται στην οργάνωση της πρόληψης και της καταστολής πυρκαϊών, αλλά στη δημιουργία βαρβαρικών ταγμάτων ασφαλείας όπου φαίνεται ότι οι προσπάθειες του έχουν αποδώσει με μέγιστη επιτυχία. Διαβάζουμε στη *Ελευθεροτυπία*, 11/7, ρεπορτάζ σχετικά με τις ...αγαθοεργίες μιας ειδικής Ομάδας της ΕΛΑΣ αποτελούμενη από πενήντα αστυνομικούς που πήγαν στο νησί ύστερα από εντολή του Μ. Χρυσοχοΐδη ο οποίος ικανοποίησε αίτημα των τοπικών αρχών για καλύτερη αστυνόμευση και πάταξη της εγκληματικότητας. Οι πενήντα όμως πήγαν με άλλες διαθέσεις εκεί όπως φάνηκε από τους τραμπουκισμούς, τη βία, τους χωρίς αιτία ξυλοδαρμούς και γενικότερα πράξεις κατάλυσης της δημοκρατίας και της ελευθερίας στα μέσα της τουριστικής περιόδου. Αυτά κατάγγειλαν ο νομάρχης του νησιού Διονύσιος Γάσπαρος, ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Διονύσιος Γκούσκος, πολίτες, αλλά και δημοσιογράφοι των τοπικών ΜΜΕ. Συγκεκριμένα ο νομάρχης Ζακύνθου καταγγέλλει ότι: “Οι αστυνομικοί καταλύοντας κάθε έννοια δημοκρατίας αντί να ασχοληθούν με την εγκληματικότητα που συγκλονίζει το νησί, και με τους εμπόρους ναρκωτικών, ασχολούνται με την απλή παραβατικότητα των πολιτών σκορπίζοντας τον τρόμο και την οργή. Δεκάδες Ζακυνθινοί τις τελευταίες ημέρες, ηλικιωμένοι, οικογενειάρχες, αλλά και ανήλικοι οδηγήθηκαν σαν εγκληματίες με χειροπέδες σε άθλια κρατητήρια επειδή παραβίασαν τον ΚΟΚ”. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της “αστυνόμευσης” είναι ένα περιστατικό που έγινε μία μόλις μέρα μετά τη συνάντηση του Νομάρχη και του Δ. Γκούσκου με τον αστυνομικό διευθυντή Ζακύνθου. “Τρεις αστυνομικοί από την Πάτρα της Ειδικής Ομάδας κατά της Εγκληματικότητας συνέλαβαν ύστερα από τέσσερις εκφοβιστικούς πυροβολισμούς το 18χρονο Διονύσιο Κλάδη, αναβάτη δικύκλου ο οποίος δεν σταμάτησε σε μπλόκο που είχαν στήσει στο Καλαμάκι. Όπως κατήγγειλε ο νεαρός, οι αστυνομικοί τον έριξαν στο έδαφος, τον έβρισαν με χυδαία λόγια και στη συνέχεια τον χτύπησαν μέχρι αναισθησίας”. Ο εισαγγελέας Ζακύνθου άσκησε δίωξη κατά των αστυνομικών που πήραν μέρος στην επίθεση.

Παρ’ ολ’ αυτά, ο αστυνομικός διευθυντής Ζακύνθου μιλάει για “παρεξηγήσεις” και για “κάποια ασυνείδητα λάθη” των αστυνομικών. Πολύ εκσυγχρονιστική αυτή η νέα κυβέρνηση... Ιδιαίτερα ο Χρυσοχοΐδης, αυτός ο άνθρωπος του Λαλιώτη, αρχηγός του εκσυγχρονισμού!

Αναδημοσιεύουμε καταγγελία του Αμπντουλχαλίμ Ντέντε που δημοσιεύτηκε στις 28/6/2000 στην εφημερίδα της Κομοτηνής “Trakya'nin Sesi”, με το χαρακτηριστικό τίτλο **“Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗ: “ΕΞΩ Η ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ”:**

«Καταγγέλλω το Δ.Σ. της ΕΝΩΣΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΤΥΠΟΥ, γιατί πρόβη σε παράνομη και αντικαταστατική αλλά και συγχρόνως πρωτοφανή πράξη της οριστικής διαγραφής μου από μέλος της Ένωσης.

Προχώρησαν σε αυτή τη διαγραφή μην έχοντας καν τη στοιχειώδη δεοντολογία να με ειδοποιήσουν πριν, και να με ενημερώσουν μετά για τους λόγους της διαγραφής μου.

Φαίνεται πως τα πλοκάμια παράκεντρων και Υπηρεσιών έφτασαν μέχρι και σε δημοσιογραφικές ενώσεις.

Διατάχθηκε-Αποφασίστηκε-Εκτελέστηκε.

“ΕΞΩ Η ΤΟΥΡΚΟΦΩΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ”

Καλούνται οι κύριοι του Δ.Σ. δημόσια να καταθέσουν άλλη περίπτωση διαγραφής από την Ένωση, ΟΧΙ εκδότη μαχόμενου δημοσιογράφου Μειονοτικής εφημερίδας σαν και εμένα, αλλά ακόμη και εκδοτών εικονικών και λαθρόβιων εντύπων που βρίθουν στην Ένωση, διότι τουλάχιστον στα 15 χρόνια που είμαι μέλος της Ένωσης, ουδέποτε διεγράφη μέλος της Ένωσης εκτός από τον πρώην πρόεδρο που καταχράστηκε πάνω από 50 εκατομμύρια από το ταμείο της ένωσης.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΝΤΕΝΤΕ

Η πράξη της διαγραφής μου δεν προσβάλλει βεβαίως εμένα, αλλά τους εμπνευστές και πρωτεργάτες αυτής της ανοίκειας, ρατσιστικής και αντιδημοκρατικής πράξης.

Δικαίως ισχυρίζομαι ότι με διέγραψαν επειδή είμαι ο

μοναδικός εκδότης Τουρκόφωνου Μειονοτικού Φύλλου. Διότι και πριν 10 χρόνια είχαν προσπαθήσει να με διαγράψουν με τη δικαιολογία ότι δεν ανταποκρίθηκα στην απαίτησή τους να τους στέλνω ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ το κάθε φύλλο της Τουρκόφωνης εφημερίδας μου.

Αυτό ούτε η Χούντα δεν το είχε απαιτήσει.

Η καταγγελία αυτή απαιτεί απαντήσεις και θέτει ενώπιον των ευθυνών του κάθε υπεύθυνου και ειδικά το Υπουργείο Τύπου και ΜΜΕ.

Δημοσιογράφος Abdulhalim Dede»

Να λοιπόν ποιο είναι το αληθινό, το βαθύ καθεστώς στην Ελλάδα. Όλα τ’ άλλα είναι επιφάνεια για εξωτερική κατανάλωση. Μια διαγραφή του Ντέντε δεν μπορεί να είχε γίνει χωρίς την αποδοχή και την υπερψήφισή της από τους δήθεν δημοκράτες και τους δήθεν κόκκινους. Δεν μπορεί τέτοιοι τύποι να μην υπάρχουν σ’ αυτή την Ένωση. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Όλα τα κόμματα έχουν εκεί τους ανθρώπους τους και ξέρουν πως αντέδρασαν μέσα στην Ένωση. Και αν δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι μέσα στην Ένωση, τι έκαναν έξω απ’ αυτή; Πόσες ανακοινώσεις έδωσαν γι’ αυτό στον Τύπο; Πόσες διμαρτυρίες έκαναν στην ΕΣΗΕΑ; Και ο Άγιος Γιωργάκης Παπανδρέου των μειονοτήτων που είναι;

Α! Φαίνεται πως αυτός ο Ντέντε δεν χορεύει όπως πρέπει με τα νταούλια της κάλπικης ελληνοτουρκικής ειρήνης. Αλλιώς δεν θα ήταν διαγραμμένος, αλλά μέλος του Δ.Σ. της Ένωσης και άλλων δέκα οργανώσεων ειρήνης, επαφών, φιλίας κ.λπ. με τους αδελφούς γειτονικούς λαούς.

Ο Ντέντε λοιπόν κρατάει, και γι’ αυτό το καθεστώς είναι εξοργισμένο εναντίον του. Το ζήτημα της δίωξης του έχει τεράστιο δημοκρατικό βάρος και δεν πρέπει να μείνει αναπάντητο.

Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Στην αρχή είδαμε τον κνίτη Μπίστη του ΣΥΝ να ντύνεται φανατικός ευρωπαίος, να παίρνει μια φράζια του ΣΥΝ (που περιελάμβανε και τους πιο θορυβώδεις από τους πραγματικούς ευρωπαϊστές του) και να εγκαθίσταται δίπλα στο σημαντικό ΠΑΣΟΚ.

Ύστερα είδαμε τον Σημίτη και τον Γ. Παπανδρέου να θέλουν να βάσουν και την Ελλάδα στον “σκληρό πυρήνα” της Ε. Ε. που μόλις άρχισαν να τον σκέφτονται οι μεγάλοι της Ένωσης. Ύστερα είδαμε και τον Καραμανλή να είναι υπέρ της ένταξης σε αυτόν τον “σκληρό πυρήνα”.

Μέχρι τώρα οι ρωσόδουλοι λαχάνιαζαν να παρακολουθήσουν την Ευρώπη και όταν έμπαιναν μέσα ήταν για να μην απομονωθούν και να μην εκτεθούν στην ευρωπαϊκή και στη ντόπια αστική τάξη. Τώρα δείχνουν έναν περίεργο ενθουσιασμό, μια φανατική και πρωτοπόρα ευρωπαϊοφιλία. Τι έγινε ξαφνικά;

Έγινε ότι τον ίδιο ενθουσιασμό δείχνει και το αφεντικό τους, η Ρωσία, ιδιαίτερα κάτω από την ηγεσία του καγκεμπίτη Πούτιν.

Ο “ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ” ΠΟΥΤΙΝ

Μόλις ο Πούτιν έγινε πρόεδρος η αντιπροσωπεία της Έ. Ένωσης στη Μόσχα έβγαλε ένα περιοδικό που ονομάζεται “Ευρόπα”. Αυτή την έκδοση την προλόγισε ο ίδιος ο Πούτιν που έγραψε: “*Η Ρωσία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της Ευρώπης... Η δημιουργία μιας δημοκρατικής ειρηνικής και μη διαχωρισμένης Ευρώπης αποτελεί συμφέρον όλων των Ρώσων πολιτών και όλων των Ευρωπαίων. Καθοδηγούμενοι από αυτόν το θεμελιώδη στόχο, είμαστε αποφασισμένοι να προβούμε στη διεξαγωγή μόνιμου διαλόγου και στη δημιουργική απασχόληση μας με τους ηγέτες της Ε.Ε και των κρατών μελών της, έτσι ώστε να υλοποιηθεί η Συμφωνία για την Συνεταιρικότητα και τη Συνεργασία*”.

Αυτή δεν ήταν μια ευγενική διπλωματική παρόλα, αλλά μια ουσιαστική ανταπόκριση και επιβράβευση της πολιτικής γραμμής του περιοδικού που φιλοξένησε στο ίδιο τεύχος συνέντευξη του προέδρου της Κομισιόν, του Ρομάνο Πρόντι στην οποία αυτός εδώ λέει τα εξής, λίγους μήνες μετά τη σφαγή σχεδόν του μισού πληθυσμού της Τσετσενίας από τον χασάπη Πούτιν: “*Χαίρομαι που ο Βλαντιμίρι Πούτιν εξελέγη πρόεδρος της ρώσικης Ομοσπονδίας στις 26 Μαρτίου με δημόσια στήριξη. Είμαι σίγουρος ότι η προεδρία του θα δώσει ανανεωμένη ορμή στις δημοκρατικές διαδικασίες στη Ρωσία... Καθώς επίσης και ότι ο πρόεδρος θα επιδιώξει οικονομικές πολιτικές... Είμαι παρομοίως πεπεισμένος ότι η εκλογή του ως προέδρου θα εφοδιάσει τη στρατηγική συνεργασία μεταξύ Ε. Ένωσης και Ρωσίας με μια νέα ώθηση, εφόσον είναι αμοιβαίο συμφέρον μας να μοιραζόμαστε μια δημοκρατική, ευημερούσα και ειρηνική ήπειρο, στην οποία η Ρωσία είναι σε θέση να διεκδικήσει την ευρωπαϊκή της ταυτότητα και να παράσχει την ουσιαστική της συνεισφορά στις κοινές μας προκλήσεις*”.

Στη συνέχεια αυτός ο πιο ρωσόφιλος από όλους τους ηγέτες της Ευρώπης και ο μόνος που πάσχιζε με τόσο πάθος να σώσει την Αυστρία του Χάιντερ από την απομόνωση πριν λίγους μήνες, γράφει με νόημα ότι πρέπει “*να προσδιορίσουμε τους νέους δεσμούς μας με το ΝΑΤΟ. Η όλη διαδικασία θα απαιτήσει χρόνο και σίγουρα θα επιφέρει επιπτώσεις στους διακανονισμούς ασφάλειας στην Ευρώπη... Εν πάσει περιπτώσει η Ρωσία θα παραμένει συνεχώς υπ’ όψιν μας αυτή την περίοδο*”.

Λίγο καιρό μετά την έκδοση αυτού του περιοδικού ο Πούτιν δεχόταν τον Πρόντι και Σολάνα (αρμόδιο από την Ε. Ε των ζητημάτων της Κοινής Ευρωπαϊκής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας της γνωστής ως ΚΕΠΠΑ) στις 29-5-00 και δήλωνε “*η Ρωσία είναι και θα παραμείνει ευρωπαϊκή χώρα*”. Στις 27 του Μάη, δηλαδή 2 μέρες πριν το Ινστιτούτο Ευρώπης της Ρώσικης Ακαδημίας Επιστημών, ένα καπέλο του Κρεμλίνου, έκανε ένα Συνέδριο με θέμα η “*ΚΕΠΠΑ: Επιπλοκές για την Ευρώπη και τη Ρωσία*” όπου οι βασικοί συμμετέχοντες ήταν στελέχη του ρώσικου διπλωματικού μηχανισμού, πολλοί εκπρόσωποι της Ελλάδας, ένας εκπρόσωπος του Υπ. Άμυνας της Αυστρίας, ένας του Γαλλικού Ινστιτούτου Διεθνών Σπουδών και άλλοι (που δεν αναφέρονται στο

τεύχος του ειδικά ρωσόφιλου ελληνικού περιοδικού που βγήκε τελευταία επανδρωμένο από ανθρώπους του υπουργείου Άμυνας με τον τίτλο “*Γεωπολιτική*” και από το οποίο έχουμε πάρει τα παρακάτω στοιχεία).

Λοιπόν σ’ αυτό το Συνέδριο διατυπώθηκε σαν κυρίαρχη ρώσικη θέση τα εξής:

“*Ότι η διεύρυνση της Ε. Ένωσης είναι σε βάρος της ΚΕΠΠΑ... “γιατί η διαδικασία της οικονομικής εναρμόνισης των προς ένταξη χωρών θα επιβραδύνει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων με συνέπεια να παραγκωνισθεί η δημιουργία ενός συμπαγούς πολιτικού ευρωπαϊκού οικοδομήματος (!)*

...Η Ρωσία πρέπει να ενταχθεί στον κύκλο των κρατών εκείνων που ανήκουν σε περιφερειακούς σχηματισμούς στους οποίους μέσω της διάστασης της αλληλοδράσης και αλληλοδιαπλοκής των εμπλεκόμενων μερών προωθούνται οι οικονομικές συναλλαγές, ενισχύονται οι οικονομικές διευκολύνσεις και εισάγονται καινοτόμα τεχνολογικά πρότυπα...

Στο επίπεδο άμυνας και ασφάλειας η ΚΕΠΠΑ ως πυλώνας της Ε.Ε δεν πρέπει να αφήνει αδιάφορη τη Ρωσία, ιδιαίτερα τώρα που τα ευρωπαϊκά – κράτη μέλη προτάσσουν πλέον την πολιτική ενοποίηση με απώτερο στόχο τους τη δημιουργία ενός ευρωπαϊκού αμυντικού συστήματος – συστήματος ασφάλειας, το οποίο σε συνδυασμό με ένα ευρωπαϊκό στρατό, δύνανται να καταστήσει τα ευρωπαϊκά κράτη πλήρως αυτάρκη... (Η υπογράμμιση δική μας).

...Η Ρωσία δεν πρέπει να ενθαρρύνει (διάβαζε να επιτρέψει) την πιθανή ένταξη στην Ε.Ε των Βαλτικών χωρών οι οποίες αναμφισβήτητα καθίστανται στρατηγικό σύνορο για τη Ρωσία στον ευρωπαϊκό Βορρά. Πρέπει (η Ρωσία) να αντιληφθεί την εν δυνάμει απειλή που προκύπτει από αυτή την ένταξη καθώς και να προσδιορίσει το μέγεθός της.

Στη βάση αυτών των θέσεων του “*επιστημονικού*” αυτού Συνεδρίου, μετά δύο μέρες στη συνάντηση Πούτιν – Πρόντι – Σολάνα και μέσα σε ένα περιβάλλον “*απολύτως φιλικό και συναινετικό*” όπως το χαρακτηρίζει το περιοδικό, παρασχέθηκαν οι διαβεβαιώσεις ότι η Ε.Ε θα διευκολύνει τη Ρωσία στις συναλλαγές της με την Ευρώπη, θα υλοποιηθούν κοινά οικονομικά προγράμματα και ότι η Ε.Ε θα συμβάλει στη σύντομη ένταξη της Ρωσίας στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Από ρώσικης πλευράς εκδηλώθηκε ενδιαφέρον σχετικά “*με τα σχέδια της Ε.Ε. να δημιουργήσει το δικό της στρατό συμπληρωματικό του ΝΑΤΟ. Τα σχέδια αυτά δεν αφήνουν αδιάφορη τη Ρωσία ως ευρωπαϊκή χώρα που είναι, αλλά και λόγω της σύνδεσής της με την οικονομική ολοκλήρωσή*”.

Τι λένε αυτές οι θεατρικές παραστάσεις και οι χρησιμοί τους; Λένε πάνω απ’ όλα ότι η Ρωσία θέλει σήμερα την ΚΕΠΠΑ και ιδιαίτερα θέλει έναν ευρωπαϊκό στρατό, που θα κάνει τα ευρωπαϊκά κράτη **πλήρως αυτάρκη**.

Η ΡΩΣΙΑ ΖΥΓΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Τα υπόλοιπα που αφορούν την οικονομία είναι δευτερεύοντα και αποσκοπούν περισσότερο στον καθησυχασμό και στον οικονομικό δελεασμό της Δύσης με την απέραντη ρώσικη οικονομική ενδοχώρα.

Τι εννοεί η Ρωσία όταν λέει ότι θέλει μια **κοινή** ευρωπαϊκή πολιτική και μάλιστα όταν λέει ότι θέλει **αυτάρκη** την αμυντική πολιτική;

Όταν λέει **αυτάρκη** εννοεί μια ευρωπαϊκή αμυντική πολιτική ανεξάρτητη από τις ΗΠΑ και όταν λέει **κοινή** εννοεί τον ελάχιστο κοινό παρονομαστή της ευρωπαϊκής ατομίας που σε γενικές γραμμές σημαίνει αποφυγή κάθε σύγκρουσης με τη Ρωσία, δηλαδή υποταγή σ’ αυτήν.

Η Ρωσία πριν καταλήξει σ’ αυτήν την πολιτική προσέγγισης έλεγξε την Ευρωπαϊκή Ένωση πολλές φορές: Δεν είναι η Ευρ. Ένωση που άφησε τους Σέρβους, ουσιαστικά τους Ρώσους προστάτες της Σερβίας να κατακρεουργήσουν τη Βοσνία επιβάλλοντας μάλιστα και εμπάργκο όπλων ενάντια στη Βοσνιακή αντίσταση; Δεν είναι η Ευρ. Ένωση που μπήκε μετά χαράς στο ρώσικο παιχνίδι για την απόσχιση του Κόσσοβου και που αργότερα πρωτοστάτησε στο να καταλάβει ο ρώσικος στρα-

τός τγο αεροδρόμιο της Πρίστινα, δηλαδή να έχει τελικά η Ρωσία το πάνω χέρι στον στρατιωτικό έλεγχο του Κόσσοβου; Δεν είναι η Ευρ. Ένωση που δέχτηκε να καταργήσει κάθε έννοια πολιτικής αυτοσυντήρησης όταν υπέγραψε στο Ελσίνκι την ουσιαστικά άνευ όρων ένταξη της ωρολογιακής βόμβας που λέγεται Κύπρος μέσα της; καταπώς απαιτήσε η ρωσόδουλη Κυβέρνηση Σημίτη;

Δεν είναι τελικά πάνω απ’ όλα η Ευρ. Ένωση που ενώ έκανε αρχικά κάποιες ελάχιστες φραστικές διαμαρτυρίες, τώρα επίσημα και ρητά καλύπτει τη ρώσικη κτηνωδία στην Τσετσενία μια κτηνωδία που ξαναφέρνει τον χιτλερισμό στην Ευρώπη μισό αιώνα μετά τον μεγάλο αντιφασιστικό πόλεμο;

Αυτό το τελευταίο ιδιαίτερα δείχνει ότι μια κοινή εξωτερική πολιτική δίχως κοινές δημοκρατικές αρχές είναι όχι μόνο κούφια αλλά και αρνητική. Οι τσάροι του Κρεμλίνου όταν υιοθετούσαν αυτή τη νέα στρατηγική προσέγγισης με την Ευρ. Ένωση που τώρα ενσαρκώνεται και εφαρμόζεται από τον Πούτιν και πήραν θλεση υπέρ της ΚΕΠΠΑ και του “*αυτάρκη*” ευρωπαϊκού στρατού, είχαν ζυγιάσει καλά την χοντροπετσιά, την απέραντη βουλμία για κέρδος, την ηθική εξαχρείωση και την έλλειψη χαρακτήρα των ευρωπαϊκών μονοπωλίων. Τα είχαν εξετάσει σε όλο τον πλανήτη, στη σχέση τους με την Κίνα, με το Ιράν, με το Κονγκό, με τη Βιρμανία, τα είχαν ελέγξει παντού, όπου υποχωρούσαν και αποδέχονταν τους φασισμούς.

Απόδειξη ότι εκτίμησαν σωστά είναι ότι όταν ο Πούτιν έκανε τη συνάντηση που αναφέραμε παραπάνω με Πρόντι και Σολάνα τον Μάη δεν υπήρχε ακόμα η τελική θέση της Ευρώπης για το τσετσενικό που υιοθετήθηκε μόλις προχθές (10 Ιούλη) από το Συμβούλιο των Υπουργών Εξωτερικών των 15 (*Monde*, 12 Ιούλη), και σύμφωνα με την οποία η Ευρωπαϊκή Ένωση όχι μόνο επαναβεβαίωσε την προσήλωσή της στην εδαφική ακεραιότητα της Ρωσίας, αλλά καταδίκασε και “*την τρομοκρατία και την αδιάκριτη χρήση βίας*” την ώρα ακριβώς που οι Τσετσένοι δυναμώνουν πάλι τον ασύλληπτα ηρωικό τους εθνοανεξαρτησιακό πόλεμο. Και όλα αυτά γιατί οι 15 θέλουν “*να αναπτύξουν μια μακρόχρονη σχέση*” με τη Μόσχα στα πλαίσια ενός “*διαλόγου με εμπιστοσύνη και απαιτητικότητα*”. Και για να μη μένει καμιά αμφιβολία ότι πρόκειται για μια εγκατάλειψη των Τσετσένων στα χέρια των φονιάδων και βασανιστών τους, οι 15 αποφάσισαν να ξεπαγώσουν τα κονδύλια του προγράμματος “*Tacis*” της βοήθειας προς τη Ρωσία που τα είχαν παγώσει τον Μάρτη για να καταδικάσουν την ρώσικη στάση στην Τσετσενία. Μας θυμίζεις βιασμό, αλλά αυτό έγινε σε μια άλλη χώρα. Άλλωστε η κοπέλα πέθανε”.

Τι είναι λοιπόν όλη αυτή η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική, αν όχι μια **κοινή** πολιτική; Πόσο ανώτερη θα είναι αυτή η πολιτική, αν η Ευρώπη είναι ομοσπονδιακή, αν έχει έναν “*σκληρό πυρήνα*” ή “*ενισχυμένες συνεργασίες*”, αν θα είναι διευρυμένη, ή αν θα είναι στενή, αν θα παίρνονται οι αποφάσεις με ειδικές πλειοψηφίες ή όχι και αν θα είναι τούτη ή η άλλη “*στάθμιση*”, δηλαδή το βάρος των ψήφων με το οποίο θα ψηφίζει κάθε χώρα; Αυτά είναι προβλήματα με τα οποία ασχολήθηκε αυτή η συνεδρίαση των 15 στις Βρυξέλλες που προαναφέραμε, και με τα οποία θα ασχοληθεί και η διακυβερνητική. Αλλά τι θα αλλάξουν όλα αυτά στο περιεχόμενο μιας εξωτερικής πολιτικής δίχως αρχές; Πόσο αλλιώτικη θα είναι μια ΚΕΠΠΑ του οργανωμένου μέλλοντος της Ε. Ένωσης, από μια ΚΕΠΠΑ σημερινή;

Δεν θα πρέπει να έχει ουσιαστικές διαφορές.

ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ Η ΑΠΟΣΥΝΔΕΣΗ Ε.Ε. - ΗΠΑ

Μήπως θα είναι καλύτερα τα πράγματα αν η πολιτική ένωση αυτή αποκτήσει και κοινό στρατό αυτάρκη, δηλαδή εντελώς ανεξάρτητο από τις ΗΠΑ; Όχι. Θα είναι χειρότερα. Γι’ αυτό θέλει η Ρωσία αυτή την αυτάρκεια. Άλλωστε στις προθέσεις της Ρωσίας για την ΚΕΠΠΑ είναι η πλήρης πολιτική απόσπαση της Ε. Ένωσης από τις ΗΠΑ.

Η συμμαχία της Ε. Ένωσης με τις ΗΠΑ δεν κάνει τις

δύο αυτές οντότητες πιο ηθικές πολιτικά. Οι ΗΠΑ έχουν δείξει ανάλογη αχρειότητα με την Ε. Ένωση και συχνά μεγαλύτερη στις περιπτώσεις που αναφέραμε πριν. Τα αμερικάνικα μονοπώλια δεν διακρίνονται από ευγενέστερα αισθήματα σε σχέση με τα ευρωπαϊκά. Ίσα ίσα η συγκεντρωμένη πολιτική ισχύς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ο ηγεμονισμός του έχουν μια λογική πολύ πιο σκληρής και αυταρχικής επιβολής από όσο εκείνη των διασπασμένων ευρωπαϊκών δυνάμεων. Όμως η στρατιωτική και πολιτική απόσπαση της Ε. Ένωσης από τη συμμαχία της με τις ΗΠΑ θα αποδυναμώσει και τις δύο απέναντι στο κύριο κέντρο βίας στον σύγχρονο κόσμο, δηλαδή απέναντι στον παγκόσμιο νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας – Κίνας – Ιράν.

Άλλωστε η δυτική αχρειότητα εκδηλώνεται σήμερα βασικά στην ανοχή της κτηνωδίας των σοσιαλ-ιμπεριαλιστών και στη συνεργασία μαζί τους. Η αποσύνδεση της Ε. Ένωσης από τις ΗΠΑ θα δυναμώσει τη συνολική αδυναμία της Δύσης και γι αυτό θα δυναμώσει τις τάσεις υποταγής και συνεργασίας της με τον νεοναζιστικό άξονα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η πάγια πολιτική της Λαϊκής Κίνας και του Μάο Τσε Τούνγκ στο ζήτημα των σχέσεων ΗΠΑ – Ευρώπης μέχρι και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στα 1980, ήταν η υπεράσπιση της Ευρωαμερικανικής αμυντικής συμμαχίας και η επίμονη αποκάλυψη και καταγγελία της πολιτικής του σοβιετικού σοσιαλιμπεριαλισμού που ήθελε να πετύχει ένα στρατηγικό ρήγμα στον Ατλαντικό δηλαδή την αποσύνδεση, ιδιαίτερα τη στρατιωτική αποσύνδεση, ΕΟΚ – ΗΠΑ (Decouplage).

Εννοείται ότι μέσα στη στρατιωτική και πολιτική αυτή σύνδεση η σχέση ΗΠΑ – ΕΟΚ δεν είναι σχέση ισοτιμίας. Οι ΗΠΑ είναι στρατιωτικός γίγας και η ΕΟΚ μια μεσαία δύναμη εξ αιτίας κυρίως της διάσπασής της και της υστέρησής της στον τομέα της υψηλής στρατιωτικής τεχνολογίας, ιδιαίτερα στον τομέα των επικοινωνιών και βέβαια στον πυρηνικό τομέα. Αυτή η άνιση υλική σχέση είναι πηγή πολιτικής ανισότητας και δυναμώνει τις τάσεις του αμερικάνικου ηγεμονισμού.

Γι' αυτό οι χώρες της Ε. Ένωσης θέλουν την στρατιωτική οπότε και πολιτική ισχυροποίηση για να κατακτήσουν και την πολιτική ισοτιμία τους απέναντι στις ΗΠΑ. Όμως ξέρουν ότι η πολιτική τους ανεξαρτησία βασικά κινδυνεύει ακόμα από μια οπλισμένη ως τα δόντια απρόβλεπτη και αυταρχική Ρωσία. Γι' αυτό δεν επιζητούν την στρατιωτική αυτάρκεια με την έννοια που την προωθούν οι Ρώσοι. Μια τέτοια αυτάρκεια θα τις υποχρεώσει να συντριβούν οικονομικά προκειμένου να μπορέσουν μόνες τους να αμυνθούν απέναντι στη συντριπτική ρώσικη υπεροπλία, ιδιαίτερα την πυρηνική. Αλλά και αν τη θελήσουν ώσπου να πετύχουν μια τέτοια αυτάρκεια θα είναι υποχρεωμένες να μένουν συνδεδεμένες με τις ΗΠΑ. Γι' αυτό η πάγια ρώσικη πολιτική είναι να δείχνει στην Ευρώπη σαν αληθινό της πρόβλημα πολιτικής ανεξαρτησίας την ανεξαρτησία της από τις ΗΠΑ και να τη διαβεβαιώνει ότι η ίδια δεν αποτελεί κίνδυνο, ή έστω δεν **πρέπει** να αποτελεί κίνδυνο για την Ευρώπη, οπότε η Ευρώπη θα πρέπει να είναι αποσυνδεδεμένη, δηλαδή αυτάρκης σε σχέση με τις ΗΠΑ. Αυτή είναι μια αντι-ΗΠΑ και βασικά μια φιλορώσικη κοινή ευρωπαϊκή πολιτική για την οποία σήμερα δουλεύει το Κρεμλίνο.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πούτιν αναδείχθηκε σαν στέλεχος μέσα από ένα βασικό καθήκον. Να οργανώνει την ρώσικη πολιτική προσέγγισης και διείσδυσης στη Δυτ. Γερμανία από το έδαφος της Ανατολικής Γερμανίας σε συνεργασία με τη Στάζι.

Ο Πούτιν είναι η τελευταία λέξη της ρώσικης διείσδυσης μέσα στην Ευρώπη. Αυτή είναι η διαφορά του με τους Γκορμπατόφ και Γιέλτσιν που είχαν σα βασικό τους στόχο και ρόλο τον καθησυχασμό των ΗΠΑ, μέχρις ότου η Ρωσία ολοκληρώσει μια πρώτη φάση συγκρότησης του ρώσικου νεοναζιστικού κράτους, καθώς και τη συγκρότηση του παγκόσμιου άξονα με την Κίνα και το Ιράν και ύστερα τη διείσδυση στην Αφρική, στην Ασία και στα Βαλκάνια. Τώρα από θέση ισχύος η Ρωσία εφορμά για την εσωτερική διάσπαση της Ευρώπης, αλλά, κυρίως, για να διευρύνει τις ευρωαμερικάνικες αντιθέσεις σε όλα τα επίπεδα. Γι' αυτό η άνοδος του Πούτιν συμβολίζει την ανοιχτή ρώσικη επίθεση. Εννοείται ότι και σ' αυτή τη φάση, η Ρωσία θα συνεχίζει να καθησυχάζει τις ΗΠΑ. Όμως τα περιθώρια έχουν στενέψει γιατί στις ΗΠΑ τελειώνουν οι μέρες του ρωσόφιλου Κλίντον και του διαδόχου του Γκορ. Έτσι ο ρώσικος αντι-αμερικανισμός θα δυναμώσει, και μαζί του ο ρώσικος “φιλοευρωπαϊσμός”. Αυτό άλλωστε δεν απέδειξε και δεν απο-

δεικνύει καθημερινά η προσπάθεια της Μόσχας να βάζει σφήνα ανάμεσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στις ΗΠΑ, στο ζήτημα του νέου αμερικάνικου αντιβαλλιστικού συστήματος;

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αυτό είναι λοιπόν το νόημα του νέου ρώσικου “ευρωπαϊσμού”. Από δω και μπρος θα αντιπαράθενται δύο γραμμές μέσα στην Ευρώπη. Η μία θα καλεί σε ευρωπαϊκή ενότητα από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια, που θα σημαίνει και μία μεγάλη στρατηγική ενότητα ενάντια στις ΗΠΑ και η άλλη που θα είναι η ευρωπαϊκή ενότητα μέχρι τις Βαλτικές σε συμμαχία με τις ΗΠΑ ενάντια στον ρωσοκινέζικο νεοναζιστικό άξονα. Η πρώτη είναι η ρώσικη, δηλαδή η ψεύτικη ευρωπαϊκή γραμμή, η δεύτερη είναι η πραγματικά ευρωπαϊκή. Η κλασική βιομηχανική και πολιτική Ευρώπη θα ταλαντεύεται ανάμεσα στις δύο αυτές ακραίες γραμμές υιοθετώντας άπειρες παραλλαγές. Το ζήτημα ωστόσο για το τι είδους ευρωπαϊστής είναι ο καθένας θα κρίνεται από το πώς τοποθετείται σε σχέση με τις δύο αυτές εκδοχές, για την ακρίβεια σε ποια από τις δυο θα βρίσκεται πιο κοντά.

Με αυτή την έννοια τα μεγάλα στρατόπεδα δεν θα κρίνονται πια στο ζήτημα εμβάθυνση ή διεύρυνση της Ε. Ένωσης, ομοσπονδία ή εθνικό κράτος, ομοφωνία ή πλειοψηφία κ.λπ. Τα στρατόπεδα θα κρίνονται πρώτα απ' όλα στην πολιτική γραμμή αυτής της οποιασδήποτε χαλαρής ή μη χαλαρής Ευρώπης.

Άλλωστε σε τελευταία ανάλυση η χαλαρότητα ή η σύσφιξη των διακρατικών σχέσεων στο “μέσα” έχουν να κάνουν με την στάση απέναντι στο “απ’ έξω”. Όταν κανείς συμμαχεί με τον εχθρό του θα αντιμετωπίσει διάσπαση στο εσωτερικό του, όσο και να μιλάει για την ενότητα, όσο κι αν γεμίζει το εσωτερικό του και το εξοπλίζει με χαρτιά, καταστατικά και συντάγματα.

Ο ΔΟΛΙΟΣ ΓΙΟΣΚΑ ΦΙΣΕΡ

Είναι πολύ χαρακτηριστική η περίπτωση του Γιόσκα Φίσερ που εμφανίζεται αυτή τη στιγμή σαν πρωταθλητής του ευρωπαϊσμού, καθώς μιλάει για έναν σκληρό ομοσπονδιακό πυρήνα που θα αποτελέσει την ατμομηχανή της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Αυτή η γραμμή συγκίνησε πολλούς γνήσιους ευρωπαϊστές – φεντεραλιστές (οπαδούς της ομοσπονδίας). Κι όμως είναι πέρα για πέρα σάπια στο περιεχόμενό της.

Ο Φίσερ ήταν ο πιο ξεδιάντροπος υπερασπιστής των ρώσων στην Τσετσενία και φρόντισε να εμποδίσει κάθε ουσιαστικό πρακτικό μέτρο των ευρωπαίων για συμπαράσταση στην Τσετσενία. Ύστερα είναι αυτός που περιφανεύτηκε για το ότι έριξε την ιδέα και διαπραγματεύτηκε την εμπλοκή των Ρώσων στο Κόσσοβο και ότι τάχα πέτυχε χάρη σ' αυτό να σταματήσει τον πόλεμο. Είναι επίσης το κόμμα του Φίσερ που φρόντισε να καταργήσει την γερμανική πυρηνική βιομηχανία δυναμώνοντας την ενεργειακή εξάρτηση της χώρας του από το ρώσικο φυσικό αέριο.

Ένας τέτοιος τύπος λοιπόν δεν θα μπορούσε παρά να είχε τη φιλορώσικη αντίληψη για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Το πρόβλημα είναι ότι αυτός ο τύπος είναι ο υπουργός εξωτερικών της πιο φιλοευρωπαϊκής και της πιο ισχυρής οικονομικής δύναμης της Ευρώπης, της Γερμανίας.

Σε μια συζήτηση λοιπόν που οργάνωσε η εφημερίδα *Monde* ανάμεσα στον ίδιο και τον υπ. Εσωτερικών της Γαλλίας, Σεβενεμάν, βασικό ηγετικό στέλεχος του γαλλικού ευρωσκεπτικισμού, ο Φίσερ έβγαλε όλη του την αντίληψη (*Monde*, 21-6-2000).

Ο Σεβενεμάν είναι πάνω απ' όλα αντιαμερικάνος και γι' αυτό ανοιχτά φιλορώσος. Στη μέση της συζήτησης λέει στον Φίσερ ότι το βασικό είναι το πολιτικό όραμα και μετά έρχονται οι θεσμοί και μπαίνει στην ουσία λέγοντας:

“... Για να αυτοπροσδιοριστεί η Ευρώπη πρέπει να έχουμε ένα κοινωνικό και γεωπολιτικό σχέδιο, για παράδειγμα να ενσωματώσουμε τη Ρωσία στο πεπρωμένο της Ευρώπης. Είναι ένα ουσιαστικό σχέδιο γιατί αν η Ρωσία δεν γίνει μια σταθερή χώρα, η Ευρώπη θα είναι πάντα μια ήπειρος που θα διακατέχεται από μια ορισμένη αστάθεια...”

Ο Φίσερ απαντά:

“...Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας. Η Ρωσία είναι βασική για την ασφάλειά μας... Πως μπορούμε όμως να συζητήσουμε για ένα διαρκή συνεταιρισμό (association) με τη Ρωσία αν δεν είμαστε σε θέση να ενσωματώσουμε τις χώρες της κεντρικής Ευρώπης;”

Παρακάτω ο Σεβενεμάν τον ρωτάει τι είδους κοινωνι-

κό μοντέλο θα έχει η Ευρώπη αν δεν αμφισβητήσει την παγκοσμιοποίηση; Τότε ο Φίσερ του απαντάει λέγοντας ότι μόνο μια ενωμένη Ευρώπη θα αντιμετωπίσει τις ΗΠΑ και του παραθέτει έναν κατάλογο από τομείς στους οποίους η Ευρώπη έχει αντιπαρατεθεί στις ΗΠΑ και μπορεί να της επιβληθεί αρκεί να ενωθεί (Boeing, Γενετικά μεταλλαγμένα, ποινή του θανάτου).

Τι άλλο είναι λοιπόν στο βάθος η Ενωμένη Ευρώπη του Φίσερ από μια Ευρώπη από το Γιβραλτάρ ως τα Ουράλια; Και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς για έναν άνθρωπο που αναδείχτηκε από ένα τάχα “φιλειρηνικό” κίνημα που ήθελε να αποπλίσσει πυρηνικά την Ευρώπη απέναντι στη Ρωσία;

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Σε μια τέτοια Ευρώπη λοιπόν αξίζει να κάνει τις μεγαλύτερες θυσίες ο Σημίτης και ο Παπανδρέου προκειμένου να μπουν στον πιο σκληρό της πυρήνα. Αυτό είναι το καθήκον τους σαν “ρώσων” εισοδιστών. Αυτό είναι και το καθήκον του κνίτη Μπίστη που αντίθετα από όλους αυτούς μίλησε χωρίς προφυλάξεις στην “φιλοευρωπαϊκή” πλατφόρμα του, το 1998 που τον έκανε αρχηγό της φράξιός του. Σε αυτήν όπως έχουμε ξαναγράψει, ο Μπίστης υπεράσπιζε **την Ενωμένη Ευρώπη ενάντια στις ΗΠΑ**, αυτός ο ίδιος άνθρωπος που λίγο πριν είχε καλέσει τον ΣΥΝ στο περίφημο “λευκό” με το οποίο καταψηφίστηκε τελικά η συνθήκη του Άμστερνταμ.

Αλλά αν θέλει κανείς να διεισδύσει βαθύτερα στη νέα ευρωπαϊκή “ρώσικη” πολιτική δεν έχει παρά να δει τη δραστηριότητά της σ' αυτό το τόσο πολύτιμο εργαστήριο της ρώσικης διπλωματίας που λέγεται Ελλάδα. Εδώ το μαχαίρι 17 Νοέμβρη, αυτό που ζωγραφίζει με αίμα τη ρώσικη πορεία στη χώρα σκότωσε τον εγγλέζο συνεργάτη των ΗΠΑ, δηλαδή την ατλαντική Ευρώπη. Αμέσως μετά η φιλική της κυβέρνηση κάλεσε σε συνεργασία την “διακρατική” (όπως την είπαν) αστυνομία της Αγγλίας του Μπλέρ για να πιάσει τάχα τους φονιάδες παραμερίζοντας την “υπεροπτική” αστυνομία του αληθινού και μοναδικού μεγάλου σατανά που είναι οι ΗΠΑ.

Αποδεικνύεται σήμερα ότι η άνοδος του Σημίτη στην εξουσία, δηλαδή ενός ανθρώπου της Ρωσίας που είναι ντυμένος Ευρωπαίος δεν είναι μια κίνηση τακτικής του σοσιαλιμπεριαλισμού ειδικά για την Ελλάδα, αλλά είναι μια στρατηγική κίνηση που αποτελεί μέρος του γενικού ρώσικου εισοδισμού στην Ευρώπη και είναι προάγγελος της. Όταν δηλαδή το 1980 ο Σημίτης έριξε την κρυφονκίνητη γραμμή: “ναι στην Ευρώπη των λαών” απαντώντας στην ανοιχτή αντιευρωπαϊκή γραμμή του τότε ΠΑΣΟΚ “έξω από την ΕΟΚ”, το περίγραμμα αυτής της στρατηγικής θα πρέπει να είχε καταστρωθεί. Δεν είναι τυχαίο που τον Σημίτη τον κάλυψε τότε ο Α. Παπανδρέου υποχρεώνοντας σε οπισθοχώρηση τους σοβινιστές με επικεφαλής τον Κουτσόγιωργα που ζητούσαν τότε το κεφάλι του (από το βιβλίο του δημοσιογράφου Λακόπουλου για το ΠΑΣΟΚ).

Βέβαια έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια από τότε για να έρθει αυτός ο ψευτοευρωπαίος στην εξουσία, αφού θα χρειαζόταν προηγούμενα να συντριβούν χάρη στους σοβινιστές του ΠΑΣΟΚ οι αληθινοί ευρωπαίοι που διεκδικούσαν την εξουσία στην Ελλάδα και που ο τελευταίος επικίνδυνος εκπρόσωπός τους ήταν ο Μητσοτάκης. Από το 1994 και πέρα, από τότε δηλαδή που έπεσε ο Μητσοτάκης, ο “ρώσος” Σημίτης μπορούσε να έρθει στην εξουσία σε σύγκρουση με τους σοβινιστές και σε ενότητα με τον ξεψυχισμένο και στρατηγικά νικημένο αληθινό ευρωπαϊσμό έξω, αλλά και μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Η κίνηση ολοκληρώνεται με την άνοδο ενός φιλορώσου, του Καραμανλή, και στην ηγεσία του ίδιου του πιο ευρωπαϊκού κόμματος, της Ν.Δ.

Να λοιπόν τώρα πόσο χρήσιμος είναι ο εισοδιστής Σημίτης στο ευρωπαϊκό επίπεδο. Μόλις ο Φίσερ εισάγει με τον πιο ακραίο τρόπο την γραμμή του “σκληρού πυρήνα” ο Σημίτης και ο Παπανδρέου είναι έτοιμοι να προβάλλουν την υποψηφιότητά τους γι αυτόν. Μάλιστα επειδή κανείς σοβαρός ευρωπαίος δεν βλέπει αυτή τη διφορούμενη Ελλάδα στον σκληρό πυρήνα, ο Σημίτης προσπαθεί να προσεταιρισθεί την Πορτογαλία για να υποβάλλουν από κοινού μια πρόταση, που της δίνουν το όνομα “6 + 2”. Οι έξι είναι οι μεγάλοι της Ευρώπης και οι μικροί ιδρυτές, όπως η Ολλανδία και το Βέλγιο, ενώ οι δύο είναι η Πορτογαλία και η Ελλάδα. Μπορούμε να φανταστούμε πόσο σκληρός θα ήταν ένας πυρήνας με μέσα του

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ: ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΡΩΣΟΦΙΛΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

κείνο που εγκαινίασε ο νόμος 1700 των Παπανδρέου – Τρίτση το 1987 σχέδιο που τότε είχε αποτύχει λόγω αρνητικών γενικά πολιτικών συσχετισμών. Τώρα αυτός ο νόμος ξανάρχεται στην επιφάνεια και τον φέρνει βέβαια ο Σάββας Αγουρίδης με άρθρο του στην “Ελευθεροτυπία” στις 7 Ιούλη. Ο νόμος αυτός που είχε τότε φανεί σε πολλούς ανθρώπους σαν προοδευτικός, αλλά η ΟΑΚΚΕ τον είχε με δύναμη καταδικάσει, είχε ένα στόχο: να υποτάξει τους παπάδες στην πολιτική εξουσία της νέας δεξιάς. Το κλειδί του ήταν “η συμμετοχή των λαϊκών σε όλες τις βαθμίδες της εκκλησιαστικής διοίκησης”, δηλαδή η κυριαρχία πάνω στους παπάδες του νέου πολιτικού καθεστώτος, εκείνου που έλεγχε ήδη τότε και ελέγχει σήμερα απόλυτα κάθε “λαϊκό” θεσμό και διαφθείρει κάθε ίνα γνήσιας λαϊκής πρωτοβουλίας. Αυτό το σχέδιο συνοδεύονταν από ένα σχέδιο για διαχείριση της εκκλησιαστικής παρουσίας από το κράτος που πάλι πολλοί δημοκράτες νόμιζαν τότε για προοδευτικό, ενώ δεν ήταν τίποτα άλλο πάλι από την ασφυκτική οικονομική ηγεμονία της νεοδεξιάς πάνω στην εκκλησιαστική ιδιοκτησία, που σημαίνει πάνω στην εκκλησία.

Ο νόμος 1700/87 σήμαινε ένα πράγμα, τον έλεγχο της εκκλησίας από το κράτος, για την ακρίβεια από τις νέες ηγεμονικές τάσεις της αστικής τάξης μέσα στο κράτος. Αυτός είναι ο στόχος του Σημίτη και καθόλου ο χωρισμός. Ο χωρισμός τοποθετείται από όλο το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο μόνο σαν απειλή, ή έστω σαν άλλη έκφραση της κυριαρχίας του κράτους πάνω στην εκκλησία και

μάλιστα δίχως αυτή η κυριαρχία να φαίνεται. Αυτό είναι και το νόημα των ταυτοτήτων.

Εδώ έχουμε να κάνουμε μόνο με ένα σύμβολο και με μια απειλή ό-τι δηλαδή το κράτος ή για την ακρίβεια το νέο κρατικό καθεστώς, είναι το αληθινό αφεντικό της εκκλησίας και ζητάει μια εκκλησία αντίστοιχη με αυτό το νέο καθεστώς, και γιατί μόνο με αυτή την έννοια, υπόδουλη σ’ αυτό.

Αν οι σοσιαλφασίστες πετύχουν το στόχο τους να αλλάξουν την εκκλησιαστική ηγεσία και την ιδεολογικοπολιτική της γραμμή δεν θα έχουν κανένα πρόβλημα αν οι ταυτότητες γράφουν ή δεν γράφουν το θρήσκευμα. Ακόμα και αν το ξεγράψουν τώρα για τις ανάγκες της μάχης οι σοσιαλφασίστες δεν θάχουν πρόβλημα μετά από χρόνια να το ξαναγράψουν με ένα νέο κίνημα υπέρ της αντιδυτικής “ενότητας του λαού”. Ότι δεν βγαίνει από τα βάθη της κοινωνίας σαν δημοκρατική απαίτηση και πιο πολύ ότι έρχεται σαν δόλωμα και σαν δημοκρατικό πρόσχημα σε φασίστες είναι ένα δηλητηριασμένο δώρο ή στην καλύτερη περίπτωση, μια προβοκάτσια.

Αλλαγή στις ταυτότητες χωρίς αληθινό δημοκρατικό κίνημα είναι το λιγότερο μια κούφια φράση.

Και όταν λέμε αληθινό δημοκρατικό κίνημα εννοούμε εκείνο που καταγγέλλει την πολιτική πρακτική του ορθοδοξισμού που είναι ταυτόχρονα και πρακτική και της κυβέρνησης Σημίτη και του ψεύτικου αντικληρικαλισμού των δήθεν κόκκινων. Αναφερόμαστε εδώ στην καταγγελία των “ορθόδοξων” σφαγών της Τσετσενίας και της Βοσνίας που τις βάσεις τους φιλοξενεί στη χώρα μας η κυβέρνηση Σημίτη, στην καταγγελία της υποστήριξης που δίνει η κυ-

βέρνηση αυτή στους ναζί Χάϊντερ, στην καταγγελία του μονοπωλίου που εξασφαλίζει αυτή η κυβέρνηση στον καγκεμπίτη Κόκκαλη, στην καταγγελία των χρυσαυγιστών στους οποίους αυτός ο “φωτισμένος” υπουργός και ο πρωθυπουργός εξασφαλίζουν την τέλεια νομιμότητα, στην καταγγελία των κνίτικων ταγμάτων εφόδου στα οποία ο τάχα δημοκράτης πρωθυπουργός προσφέρει πάντα τα κεφάλια των υπουργών του που τολμήσαν να τους αντισταθούν.

Αυτό είναι ένα δημοκρατικό κίνημα που σε ότι αφορά τα εκκλησιαστικά κάνει μια νομική πολιτική πράξη: καταργεί από το Σύνταγμα κάθε αναφορά σε ρόλο ορθόδοξης εκκλησίας και μια καθαρά πολιτική πράξη: κόβει κάθε μισθό στους παπάδες και κάθε κρα-

τική επιχορήγηση σ’ αυτούς και στα μοναστήρια. Όλα αυτά αφού κερδίσει με πολύχρονο αγώνα το λαό και την κοινή γνώμη στην α-

νάγκη του αληθινού χωρισμού της εκκλησίας από το κράτος. Όλα τα άλλα είναι απάτες και προβοκάτσιας.

Ο Χρυσόστομος Ζακύνθου τσουγκρίζει με τον χουντικό Λαδά

Ο αρχισαμποταριστής αποκαλύπτεται και βάλλεται από τα μέσα

Οι σαμποταριστές της ελληνικής οικονομίας ολοένα εντείνουν τις ύπουλες και καλά συντονισμένες ενέργειες τους με σκοπό μα καταστρέψουν κάθε δυνατότητα παραγωγικής και τεχνολογικής ανάπτυξης στη χώρα. Παράλληλα όμως δημιουργούνται και σοβαρές αντιστάσεις στην αντι-αναπτυξιακή, γραμμή αντίστασης που καθυστερούν την απόλυτη ρώσικη ηγεμονία στη χώρα, καθώς και τον πόλεμο και τη φασιστική δικτατορία.

Στη διευρυμένη συνεδρίαση του Κοινοβουλευτικού Τομέα Εργασίας, Εξωτερικών και Άμυνας για τη Μακεδονία και τη Θράκη του ΠΑΣΟΚ (2/7), αρκετοί βορειοελλαδίτες βουλευτές καταφέρθηκαν με σθένος ενάντια στον Κ. Λαλιώτη για το θέμα της Εγνατίας οδού. Οι βουλευτές κατάγγειλαν συγκεκριμένα τον Λαλιώτη ότι σπρώχνει όπου θέλει αυτός τα κονδύλια. Ανάμεσά τους ο Ν. Γκεσούλης είπε ότι η ανάδοχος “Εγνατία Οδός Α.Ε.” από τη μία δεν ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις της και από την άλλη αναλαμβάνει και άλλα έργα (!), όπως τη γέφυρα Ποτίδαιας και του ανισόπεδου κόμβους της Περιφερειακής στη Θεσσαλονίκη, με αποτέλεσμα η Εγνατία να ολοκληρωθεί μετά το 2004. Ο Ν. Γκεσούλης είπε ότι θα φέρει το θέμα στη Βουλή.

Πιο διορατικός, ο Κ. Τσίμας οριοθέτησε τη χρονολογία ολοκλήρωσης του έργου ... κατά το 2010, ενώ ο Ν. Ζαμπουνίδης αμφισβήτησε τη δυνατότητα ολοκλήρωσής της. Ο Σ. Στολίδης, αυτόπτης μάρτυρας (!), είπε ότι κατά το πρόσφατο ταξίδι του από Ξάνθη σε Θεσσαλονίκη δε συνάντησε πουθενά την Εγνατία... Εν τω μεταξύ ο Λαλιώτης επιχειρεί να παραχωρήσει αρμοδιότητες από τη διοίκηση της εταιρείας στα χέρια του διευθύνοντος συμβούλου Σέργιου Λαμπρόπουλου. Εξανάγκασε τον Α. Μπούμη και τον Θ. Γιαννακόπουλο σε παραίτηση και συγκροτεί μια τριμελή εκτελεστική επιτροπή με αυξημένες αρμοδιότητες (Ελευθεροτυπία, 3/7). Δηλαδή, το έργο έχει σκοντάψει, μεταξύ άλλων, και στις γνωστές λαλιωτικές εκκαθαρίσεις...

Ο παμπόνηρος Λαλιώτης, όπως το συνηθίζει, θα υποστηρίξει ότι ο ίδιος δε φταίει σε τίποτα, και ότι για όλα φταίει η ηγεσία της εν λόγω εταιρείας έτσι ώστε να προωθήσει τις εκκαθαρίσεις στους κόλπους της. Μια απ’ τα ίδια δηλαδή... Εν τω μεταξύ όποιος συναντήσει την Εγνατία στο δρόμο για τη Θεσσαλονίκη να σπεύσει να ενημερώσει τον υπουργό. Ο ευρών αμοιφήσεται!

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΟΡΜΗ

συνέχεια από τη σελ. 4

εκτός «κόλπου» έλαβαν χαμηλή βαθμολογία. Προηγουμένως πάντως, οι «αρμόδιοι» φρόντισαν να στείλουν ένα κομμάτι της προμήθειας του access network της Rromtelecom στη Hellas Com International (θυγατρική του ΟΤΕ στην οποία μετέχουν με 14% η καθεμιά Intracom και Siemens και με μικρότερα ποσοστά μικρότερες εγχώριες βιομηχανίες τηλεπικοινωνιακού υλικού)... Στα σχέδια της Hellas Inernational είναι από τα 120 εκατ. ευρώ ή 40 δις δρχ περίπου της προγραμματικής συμφωνίας με τη Rotmelecom σχεδόν όλα – έμμεσα ή άμεσα- να ανατεθούν στην Intracom... παρά το γεγονός ότι και άλλοι μέτοχοι της Hellas Com μπορούν να τα αναλάβουν... Τα άλλα 20 δις δρχ αφορούν χωματουργικές εργασίες και φαίνεται ότι προορίζονται και αυτά για εταιρίες συνδεδεμένες με τον όμιλο Intracom, όπως για παράδειγμα τη ΔΙΕΚΑΤ, η οποία προσφάτως εξαγόρασε την κυπριακή off shore εταιρία Ardegom L.t.d. η οποία ελέγχει το 70% της ρουμανικής Inscut S.A.(στο ίδιο).

Όπως εύκολα μπορεί να δει κανείς πρόκειται για σκάνδαλα κατά συνήθεια και κατά συρροήν σε βάρος και του ΟΤΕ αλλά κυρίως σε βάρος των τριτοκοσμικών των Βαλκανίων.

Ο διαγωνισμός για τις τηλεκάρτες

Ένα άλλο καραμπινάτο σκάνδαλο υπέρ των συμφερόντων Κόκκαλη είναι ο διαγωνισμός για τις τηλεκάρτες. Οι πωλήσεις τηλεκαρτών έχουν αποδώσει σημαντικά έσοδα στον ΟΤΕ τα τελευταία χρόνια. “Προκειμένου να προμηθευτεί τηλεκάρτες, ο ΟΤΕ πραγματοποίησε διαγωνισμό το 1995 και επέλεξε, με τιμή 123 δραχμές ανά τηλεκάρτα, ως προμηθευτές τις εταιρείες: Namako (συμφερόντων Σ. Κόκκαλη), Gemplus, Siemens και “Περιβάλλον” (η κατάταξη σχετίζεται με την ποσότητα των τεμαχίων που πωλήθηκαν)” (Ελευθεροτυπία, 22-6). Όταν τα αποθέματα των τηλεκαρτών άρχισαν να εξαντλούνται, η διοίκηση του ΟΤΕ άρχισε να προμηθεύεται τηλεκάρτες με απευθείας ανάθεση. Με την απευθείας ανάθεση, όμως, μπήκε ένας όρος. Συμφώνησαν δηλαδή οι εταιρείες να επιστρέψουν χρήματα εφόσον σε επόμενο διαγωνισμό προσφερθούν χαμηλότερες τιμές. Υπενθυμίζεται ότι ανάλογος όρος είχε τεθεί και σε απευθείας ανάθεση για τις ψηφιακές παροχές το 1996. Ιντρακόμ και Ζίμενς τότε έπρεπε να επιστρέψουν υλικό αξίας 11 δις. δραχμών, αλλά αυτό δεν έγινε και η διαφορά βρίσκεται σε εκκρεμότητα υπό εκδίκαση από τη Διεθνή Διαιτησία.

Έγινε λοιπόν ο νέος διαγωνισμός και οι οικονομικές προσφορές άνοιξαν τον περασμένο Φεβρουάριο.

“Σύμφωνα με πληροφορίες:

- Τη φτηνότερη προσφορά (96 δραχμές ανά τηλεκάρτα) έκανε η κοινοπραξία “San yo Συμμετοχική” με την ιταλική “Incard”.
- Δεύτερη ήταν η προσφορά της εταιρείας “Περιβάλλον” του Δ. Αγγελόπουλου με κόστος 97, 5 δραχμών ανά τεμάχιο.
- Ακολουθεί η κοινοπραξία Ideal (όμιλος Δαυίδ-Λεβέντη) με τη γερμανική “Ομπέρτουρ” και κόστος 104 δρχ.
- Η Gemplus έκανε προσφορά ύψους 107 δραχμών, η Namaco ζήτησε 110 δραχμές και η Siemens 112 δραχμές.

Η αμερικανικών συμφερόντων CDI ζήτησε 99,5 δραχμές ανά τεμάχιο που ανέβαινε όμως έως τις 120 δραχμές ανάλογα με την ποσότητα των τηλεκαρτών” (στο ίδιο).

Όμως η επιτροπή των υπαλλήλων του ΟΤΕ που έκανε την τεχνική αξιολόγηση των προσφορών είχε άλλη γνώμη. Έτσι:

“ Η Namaco του Σ. Κόκκαλη ήρθε πρώτη

με 52,95 μονάδες. Η Gemplus έλαβε βαθμό 52,8. Η Siemens πήρε 51,7.

Οι τρεις πρώτοι ανήκουν στην ομάδα των παλαιών προμηθευτών, που έχουν αναπτύξει και δυνατότητα συνεννόησης για το κοινό συμφέρον. Τέταρτη στην τεχνική αξιολόγηση, με βαθμό 48,4, η Ideal, που έχει πρόσφατα επίσημη αναπτύξει σχέσεις με τον όμιλο Κόκκαλη μέσω και της συνεργασίας της Ideal Telecom με την Πάναφον. Πέμπτη και με μεγάλη απόσταση (βαθμός 44,8) κατετάγη η “Περιβάλλον”, αν και είναι επίσης παλαιά συνεργάτης του ΟΤΕ με εργοστάσιο που λειτουργεί εντός Ελλάδος. Έκτη κατετάγη η CDI και τελευταία η San yo-Incard (43,5 μονάδες), με το σκεπτικό ότι δεν είχε ολοκληρωθεί η κατασκευή του εργοστασίου της στην Κομοτηνή, όταν έγινε η επίσκεψη των αξιολογητών τον περασμένο Φεβρουάριο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία, 11/7/2000:

“Αφού παρέδωσε τη διοίκηση του ΟΤΕ στους ανθρώπους του Κόκκαλη, η κυβέρνηση Σημίτη ετοιμάζεται να τον κάνει τώρα και στρατηγικό μέτοχο. Η συνεχιζόμενη σκανδαλώδης παράδοση του ενός μετά το άλλο νευραλγικών κέντρων της οικονομικής ζωής σε έναν πράκτορα της Καγκε-Μπε, που για τις ανάγκες τις διείσδυσής του προσποιείται τον δυτικόφιλο, είναι το πιο μεγάλο πρόβλημα δημοκρατίας και ανεξαρτησίας για τη χώρα σήμερα”.

Όμως, η “τεχνική αξιολόγηση” έχει μεγαλύτερη βαρύτητα από την οικονομική και αυτό έχει συνέπεια στην τελική κατάταξη να προηγείται η τετράδα Namako-Gemplus-Siemens-Ideal και να ακολουθούν “Περιβάλλον”, San yo και CDI. Οι φτηνότεροι δηλαδή έρχονται τελευταίοι ενώ βάσει του διαγωνισμού μπορεί να επιλεγούν έως 4 ανάδοχοι” (στο ίδιο). Υπάρχει όμως και ένα άλλο ακόμη ζήτημα. Πεντακόσια εκατομμύρια τηλεκάρτες “δεσμεύουν” τον ΟΤΕ για πέντε χρόνια. Το διάστημα θεωρείται είναι εξαιρετικά μεγάλο από τη στιγμή που η τεχνολογία εξελίσσεται ραγδαία και μπορεί σύντομα να πέσει δραματικά το κόστος της κινητής τηλεφωνίας.

Τελικός στόχος είναι ο ίδιος ο ΟΤΕ

Μετά από όλη αυτή την διείσδυση του Κόκκαλη στον ΟΤΕ είναι δυνατόν ο στρατηγικός επενδυτής που αναζητά η κυβέρνηση Σημίτη, και στον οποίο θα παραχωρηθεί το 15% χάνοντας έτσι το Δημόσιο το έλεγχο πάνω στον ΟΤΕ, να μην είναι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ο πράκτορας της ΚGB; “Σε ότι πάντως σχετίζεται με την ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ πρέπει να επισημανθεί ότι καθοριστικής σημασίας παράγων είναι και η Intracom. Πολλά φημολογούνται για ενδεχόμενο ενδιαφέρον της να γίνει στρατηγικός εταίρος του ΟΤΕ, πιθανώς με τη σύμπραξη και άλλου φορέα. Πάντως, το 1995, πριν ο ΟΤΕ εισαχθεί στο ΧΑΑ, η Intracom προετοιμαζόταν για reverse merger με τον Οργανισμό, που ακύρωσε ο τότε πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου. Ειδικότερα η Intracom είχε προετοιμάσει γενναία αύξηση του μ.κ. της, τα δικαιώματα θα τα ασκούσε το Δημόσιο με μετοχές του ΟΤΕ και στο νέο σχήμα ΟΤΕ- Intracom η δεύτερη θα ήλεγχε μόλις το 10%. Τώρα η σχέση αυτή είναι ευμενέστερη για την Intracom, αν φυσικά υπάρχει ενδιαφέρον και κυβερνητική βούληση (Επενδυτής, 8-9 Ιουλίου). Από πολιτική βούληση, άλλο τίποτα!

ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ

Στο ζήτημα της εξαγοράς της Ολυμπιακής ο Κόκκαλης είχε εκφράσει την επιθυμία μαζί με το συνδικάτο των πιλότων της Ολυμπιακής να αγοράσουν από κοινού την

εταιρεία. Αυτό είχε συμβεί λίγο πριν αναλάβουν το management της Ο.Α οι Άγγλοι με τον Λύντς. Τις τελευταίες όμως μέρες, και με αφορμή την κάκιστη κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο Ο.Α, καθώς και την επίσπευση των ιδιωτικοποιήσεων από την κυβέρνηση Σημίτη φαίνεται ότι αυτή η εκδοχή είναι πια πιθανή.

Όμως σύμφωνα με δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της Λουφτχάνσα στο Ρώυτερ: “Εφόσον οι ελληνικές αεροπορικές εταιρείες δεν είναι ισχυρές, είναι πιθανόν να υπάρξει κάποιος Έλληνας επενδυτής από μη συναφή κλάδο. Σε αυτήν την περίπτωση μπορεί να υπάρχουν συννομιλίες για τη σύναψη συμφωνίας μεταξύ της Λουφτχάνσα και της Ολυμπιακής για την παραχώρηση του management. Αυτό είναι όλο”. Βεβαίως, αυτό είναι και η ουσία, καθώς είναι γνωστό ότι υπάρχει ενδιαφέρον από Έλληνες για

όμιλο, δηλαδή είναι του Κόκκαλη. Ο υφυπουργός Φλωρίδης ενάντια στις κατηγορίες, κύρια από τους Καμμένο και Μ. Κεφαλογιάννη της ΝΔ, απαντά: “Ο υφυπουργός πρόσθεσε ότι σ’ αυτόν που θα τα κάνει όλα αυτά θα παραχωρηθεί μέρος του ιπποδρομιακού στοιχήματος και υποστήριξε ότι δεν έχει επιλεγεί η εταιρεία στην οποία θα ανατεθούν διότι δεν έχουν συνταχθεί ακόμα τα τεύχη δημοπράτησης του διαγωνισμού αφού δεν έχει νομοθετηθεί η διάταξη (Ελευθεροτυπία, 21-6). Δηλαδή ενώ δεν υπάρχουν τεύχη που να ορίζουν τη διαδικασία τη σχετική με το διαγωνισμό (γιατί χρειάζεται πρώτα να ψηφιστεί η σχετική διάταξη που ψηφίστηκε τελικά) εν τούτοις έχουν ήδη προεπιλεγεί οι εταιρείες που μπορεί να συμμετέχουν στο διαγωνισμό!!!

Προφανώς γιατί ήδη έχει παρθεί η απόφαση να δοθεί και αυτό στον πράκτορα της ΚGB αναγορεύοντάς τον σε αυτοκράτορα του τζόγου στην Ελλάδα και χαρίζοντάς του πολλά-πολλά δις. Και όχι μόνον αυτό. Όταν η Ιντραλότ (του Κόκκαλη) ήταν να μπει στο χρηματιστήριο, στις διαφημιστικές της καταχωρήσεις, πριν να εισαχθεί σε αυτό και για να έχει καλή πορεία η τιμή της μετοχής ανέφερε σαν δικό της και το ιπποδρομιακό στοιχείο. Τόσος σίγουρος ήταν ο πράκτορας ότι θα το έπαιρνε. Για το λόγο αυτό έχει ασκηθεί δίωξη στην Ιντραλότ. Αυτή η συνεχής αναφορά στη Βουλή από τους βουλευτές της ΝΔ, (που είναι και η αιτία για τις γνωστές επιστολές Καραμανλή στο Σημίτη για τα διαπλεκόμενα), για τον Κόκκαλη προκάλεσε την αντίδραση του Φλωρίδη “Με τη λογική σας θα πρέπει να απαγορεύσουμε του λοιπού στο συγκεκριμένο όμιλο να συμμετέχει στους διαγωνισμούς του Δημοσίου” (στο ίδιο).

Σε λίγο οι ρωσόδουλοι θα απαγορεύσουν οποιαδήποτε αναφορά έστω και στο όνομα του Κόκκαλη.

Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΒΟ

Πως είχαν τα πράγματα λίγο πριν το διαγωνισμό;

“Η κατάταξη των τεσσάρων ομίλων που

συνέχεια στη σελ. 11

τον εθνικό μας αερομεταφορέα” (Ελευθεροτυπία, 7-7).

ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΖΟΓΟΣ (ΞΑΝΑ)

Την Τρίτη 20 Ιουνίου ψηφίζονταν στη Βουλή το νομοσχέδιο για τους Ολυμπιακούς αγώνες. Μέσα σε αυτό λοιπόν υπήρξε μια διάταξη, η οποία και ψηφίστηκε τελικά, σύμφωνα με την οποία ο ΟΔΙΕ μπορεί να εκχωρήσει το ιπποδρομιακό στοιχείο πλην του λαχειοφόρου εν μέρει και για ορισμένο χρόνο σε τρίτο ή σε τρίτους ύστερα από δημόσιο διαγωνισμό. Είναι όμως γεγονός ότι ο δημόσιος διαγωνισμός έχει ήδη προκηρυχθεί και έχουν προεπιλεγεί πέντε εταιρείες από τις οποίες οι τρεις ανήκουν στον ίδιο

ΟΙ ΝΑΖΙ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ

Δε λείπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή λέει ο λαός μας, και δε θα μπορούσαν να λείπουν οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” από το μέτωπο υποστήριξης του πράκτορα της Ρωσίας, Κόκκαλη. Στρέφονται με σαφήνεια ενάντια στην Ελευθεροτυπία, και κάνουν μία αναφορά στον Κόκκαλη κατηγορώντας τον μόνο ότι είναι... “κεφαλαιοκράτης” (!) με τη γενικόλογη θεωρία κατά της διαπλοκής που χαρακτηρίζει το ψευτοΚΚΕ, το ΣΥΝ, τον Καραμανλή και όλο το σοσιαφασιστικό μέτωπο. Γράφουν στο τελευταίο φύλλο της εφημερίδας τους (7/7/2000) ότι “Η θέση μας είναι ότι πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη. Όποιος από τους αντιδίκους έχει παραβιάσει το νόμο πρέπει να τιμωρηθεί πραγματικά”. Αλλά αυτός που είναι περισσότερο πιθανό να έχει παραβιάσει το “νόμο” είναι ο Τεγόπουλος: “Αν η εφημερίδα με τον αυταρχισμό και το μονόλογο που χαρακτηρίζει εξ ορισμού τα Μ.Μ.Ε. πλήττει άδικα τον επιχειρηματία πρέπει να τιμωρηθεί”. Και ενώ δηλώνουν τόσο φανατικά νομοταγείς ώστε εμπιστεύονται τα δικαστήρια να κρίνουν το κεντρικό ζήτημα της πολιτικής διαπλοκής στην Ελλάδα, παρακάτω εμφανίζονται “αντικαθεστωτικοί”: “Αυτό που είναι της στιγμής να αναφερθεί είναι ότι σε μια τέτοια περίπτωση, ο πολιτικός δραστήριος εθνικιστής, δεν τάσσεται με τη μια ή με την άλλη πλευρά. Η δική μας κοσμοθεωρία επιθυμεί την ανατροπή, την αναστολή της λειτουργίας αυτού του σάπιου πολιτικού κατεστημένου”. Οι ναζί χρησιμοποιούν την ίδια γλώσσα με αυτή του ταξικίστικου τροτσκισμού.

Όμως η μαϊμού δεν μπορεί να κρύψει την ουρά της. Το κεντρικό καθήκον ενός “δραστήριου εθνικιστή” θα ήταν κανονικά να καταγγέλλει την εξάρτηση του συνόλου της ελληνικής οικονομίας από έναν άνθρωπο που δημιουργήθηκε σαν επιχειρηματίας αποδεδειγμένα με χρήματα των μυστικών υπηρεσιών της Στάζι, και με χρόνια υπηρεσίας δραστήριου πράκτορα στην πλάτη του.

Οι ναζιστές της Ελλάδας όμως σαν τσιράκια μιας ναζιστικής υπερδύναμης, δεν θα μπορούσαν παρά να βρεθούν σαν κόλακες στην αυλή του Κόκκαλη.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ανωτέρω αναίρεση θα εκδικασθεί στον Άρειο Πάγο στις 15.3.1999. Εάν δικαιωθεί το Πρωτοδικείο Λειβαδιάς η απόφασή του γίνεται αυτόματα εκτελεστή στη Γερμανία.

Η Ελληνική Πρεσβεία στη Βόννη επέδωσε την 14 Νοεμβρίου 1995 ρηματική διακοίνωση με συνολική παρουσίαση των ελληνικών απαιτήσεων (κρατικές απαιτήσεις, ιδιωτικές αξιώσεις, επιστροφή του επιβληθέντος κατοχικού δανείου). Η Γερμανική πλευρά δεν έχει δώσει μέχρι σήμερα επίσημη απάντηση, δηλαδή ως θα όφειλε κατά την κρατούσα διεθνή διπλωματική πρακτική δια ρηματικής διακοίνωσης απόρριψη της ελληνικής πρότασης για έναρξη διαπραγματεύσεων με αντικείμενο την αναζήτηση λύσης της επί μακρόν υφιστάμενης εκκρεμότητας.

Η θέση της Κυβέρνησης επί του ζητήματος έχει καταστεί ευρύτατα γνωστή. Σε όλες τις περιπτώσεις απαντήσεων ή διευκρινίσεων τονίσθηκε ότι για την Ελλάδα το θέμα των "Γερμανικών αποζημιώσεων" είναι ιστορικά βεβαιωμένο, νομικώς θεμελιωμένο και ηθικώς δικαιωμένο, παραμένει "πολιτικώς ανοικτό" και η προσπάθεια να κρατηθεί στη κατάσταση αυτή έγινε φανερή με την παρέμβαση του πρωθυπουργού Κ. Σημίτη προς τον Γερμανό Καγκελάριο Κολ (Ιούλιο '96) και με τη συμμετοχή στις Διεθνείς Διασκέψεις για το Χρυσό των Ναζί (Λονδίνο, Δεκέμβριος 1997, Ουάσιγκτον, Νοέμβριος 1998)".

Παρά τα όσα λέει ο Πάγκαλος για τη γραφειοκρατική πλευρά του ζητήματος, το γεγονός είναι ότι Γερμανοί αξιωματούχοι, εκφράζοντας τη θέση της γερμανικής κυβέρνησης, πολλές φορές τοποθετήθηκαν στο ζήτημα, άλλωστε η ερώτηση του Γ. Καρατζαφέρη έγινε ύστερα από σχετική δήλωση κυβερνητικού στελέχους της Γερμανίας. Από την άλλη, η ελληνική πλευρά είχε απ' ό,τι φαίνεται αναπτύξει τις θέσεις της και σε διεθνείς διασκέψεις, οι οποίες όμως δεν έγιναν ποτέ δεκτές από τη Γερμανία, και θα μπορούσε αν ήθελε να ζητήσει διάλογο των δύο πλευρών σε επίσημο επίπεδο, χωρίς να εμποδίζεται από την έλλειψη "γραπτής απόρριψης". Είναι επίσης γεγονός ότι η ρηματική διακοίνωση είναι ίσως το ηπιότερο διπλωματικό μέσο με το οποίο μπορεί να τεθεί ένα ζήτημα. Η αγωγή εναντίον του γερμανικού δημοσίου είναι αντίθετα το πιο επιθετικό μέσο το οποίο ασκείται ενάντια σε οποιαδήποτε έννοια διακρατικής συνεννόησης. Κι όμως από τη ρηματική διακοίνωση η Ελλάδα έφτασε αμέσως στην υποστήριξη αυτής της αγωγής, χωρίς να προηγηθεί μία κλιμάκωση στο διπλωματικό επίπεδο, αφιωνίζοντας τη γερμανική πλευρά. Η κατάθεση όμως της αγωγής είναι "πρωτοβουλία ιδιωτών" και όχι κυβερνητική πράξη. Με αυτό τον τρόπο, αποφεύγοντας την πολιτική ευθύνη μίας ανοιχτής κυβερνητικής ρήξης με τη Γερμανία, η κυβέρνηση Σημίτη χρησιμοποίησε και καθόδηγησε την υπόθεση των κατοίκων του Διστόμου για να δημιουργήσει μία νέα εστία αντιευρωπαϊσμού, και έντασης στις εξωτερικές σχέσεις της χώρας με την Ευρώπη, χωρίς η ίδια να θιγεί άμεσα.

Με λίγα λόγια η κυβέρνηση Σημίτη όχι μόνο άνοιξε πολιτικά το δρόμο στην "πρωτοβουλία Σταμούλη", αλλά και στη συνέχεια επένδυσε πολιτικά πάνω στη δικαστική διεκδίκηση, ενώ σε όλο αυτό το διάστημα φρόντιζε να παραμείνει το θέμα "πολιτικώς ανοικτό".

Κάτω από αυτό το πολιτικό κλίμα, ήταν προδικασμένο το αποτέλεσμα της αναίρετικής προσφυγής της Γερμανίας για αναρμοδιότητα των ελληνικών δικαστηρίων, από τη στιγμή που η θέση της κυβέρνησης ήταν ότι το θέμα των "γερμανικών αποζημιώσεων" ήταν "ιστορικά βεβαιωμένο, νομικώς θεμελιωμένο και ηθικώς δικαιωμένο", και αυτή η θέση δεν άλλαξε μετά την πτώση του Πάγκαλου.

Στην πρώτη εξέταση της υπόθεσης στον Άρειο Πάγο, ο εισηγητής του αρμόδιου πολιτικού τμήματος Πέτρος Κακαλής πρότεινε να γίνει αποδεκτή η γερμανική αίτηση, θεωρώντας ότι η Γερμανία έχει το προνόμιο της ετεροδικίας και δεν μπορεί να δικαστεί σε άλλο κράτος (δηλ. οι αγωγές των θυμάτων έπρεπε να εκδικαστούν στη Γερμανία), και μάλιστα υποστήριξε ότι το Πρωτοδικείο Λειβαδιάς παραβίασε εθμικό κανόνα διεθνούς δικαίου και "υπερέβη την εξουσία του".

Επειδή, όμως με την εισήγηση αυτή, η όλη επιχείρηση των αποζημιώσεων θα ναυαγούσε, η υπόθεση παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, όπου βρισκόταν ο πιστός στο φιλορώσικο στρατόπεδο εισαγγελέας Παν. Δημόπουλος, και εισηγητής ο Ν. Γεωργιλής, που ήταν ανακριτής στην υπόθεση της ΑΓΕΤ. Η διάσκεψη της Ολομέλειας κράτησε σχεδόν πέντε ώρες και δόθηκε πάλι μεταξύ των Δημόπουλου - Γεωργιλή και της μειοψηφούσας άποψης που υποστήριξε ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου, Ματθί-

ας, που σε αρκετές περιπτώσεις έχει έρθει σε αντιπαράθεση με τους σοσιαλφασίστες, ιδιαίτερα με το ψευτοΚΚΕ. Τελικά πάρθηκε απόφαση υπέρ της εισήγησης Γεωργιλή, με τέσσερα από τα είκοσι μέλη να υποστηρίζουν τη μειοψηφούσα θέση, και ένα να διατυπώνει μία τρίτη άποψη. Όλα αυτά έγιναν πριν από λίγους μήνες. Με αυτό τον τρόπο ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου Λειβαδιάς ήταν άμεσα εκτελεστή και άνοιξε ο δρόμος για την κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων του γερμανικού δημοσίου.

Ο διπρόσωπος Σημίτης μπορεί τώρα να χρησιμοποιεί την υπόθεση των αποζημιώσεων σα μέσο πολιτικής πίεσης και εκβιασμού απέναντι στη Γερμανία, ενώ θα παρουσιάζει την αξίωση για αποζημιώσεις από τη μια σαν ένα "λαϊκό αίτημα" που δεν μπορεί να αγνοήσει, και από την άλλη σα μία "δικαστική υπόθεση", στην οποία η πολιτεία δεν μπορεί να παρέμβει άμεσα.

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ Μ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΙΣ

Έτσι φθάσαμε στις κατασχέσεις και στην αποστολή δικαστικών επιμελητών στο Ινστιτούτο Γκαίτε. Η Γερμανία αντέδρασε έντονα στη διαδικασία αυτή με διπλωματικό διάβημα. Στο θέμα των κατασχέσεων το σχέδιο των ρωσόδουλων φαίνεται ότι είναι μία ατέλειωτη δικαστική διένεξη, μία ανοιχτή πληγή πολιτικής έντασης. Δεν θέλουν την ολοκλήρωση των κατασχέσεων, δηλαδή τον εκπλειστηριασμό του Ινστιτούτου Γκαίτε, καθώς και της Γερμανικής Σχολής, και της Αρχαιολογικής Γερμανικής Εταιρείας, αφού αυτό θα σημαίνει αποφασιστική ρήξη σχέσεων μεταξύ Ελλάδας και Γερμανίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι τους κλητήρες τους έστειλε ο Ι. Σταμούλης, που φαίνεται ότι είναι αντιευρωπαίος εθνικιστής, και όχι ο Μαγκκάκης, ο οποίος μάλιστα διαφώνησε ανοιχτά με τις κατασχέσεις, λέγοντας ότι η απόφαση πρέπει να αποτελέσει μοχλό πίεσης προς τη γερμανική κυβέρνηση. Ο Γ. Παπανδρέου, δήλωσε σχετικά: "Πολλές φορές έχουμε δίκιο, αλλά ο τρόπος με τον οποίο το επιδιώκουμε μπορεί να μη μας δικαιώνει". Αυτή είναι η θέση Σημίτη: "Έχουμε δίκιο, αλλά θα το χρησιμοποιήσουμε όπως θέλουμε, όταν θέλουμε".

Ο βρώμικος ρόλος του Μ. Σταθόπουλου είναι καθοριστικός στο χειρισμό αυτού του θέματος. Η Γερμανία αναζήτησε την ελάχιστη υποστήριξη από την Ελλάδα με την επίκληση του ελληνικού δικαίου που ορίζει ότι για την κατάσχεση περιουσίας του αλλοδαπού δημοσίου σε ελληνικό έδαφος απαιτείται απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης. Ζήτησε δηλαδή από την ελληνική κυβέρνηση μία διαβεβαίωση ότι σε κάθε περίπτωση, δεν θα επιτρέψει τις κατασχέσεις. Η σχετική διάταξη του νόμου (923 Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) είναι σαφέστατη: "Αναγκαστική εκτέλεση κατά αλλοδαπού δημοσίου δεν μπορεί να γίνει χωρίς προηγούμενη άδεια του υπουργού της δικαιοσύνης". Αναφέρουμε το χαρακτηριστικό απόσπασμα της ανακοίνωσης του γερμανικού ΥΠΠΕ: "Η γερμανική κυβέρνηση παρακάλεσε, επί τη βάση της μακροχρόνιας, στενής και φιλικής συνεργασίας της με τον εταίρο της στην Ε.Ε. (Ελλάδα), την ελληνική κυβέρνηση, να αρνηθεί την απαιτούμενη από τη νομοθεσία άδεια για την εκτέλεση της δικαστικής απόφασης". Αλλά ο Σταθόπουλος ξεκαθάρισε ότι το θέμα είναι δικαστικό και όχι κυβερνητικό. Δήλωσε ότι η αναγκαιότητα της χορήγησης άδειας θα κριθεί από το δικαστήριο (!), και ότι θα πρέπει η Γερμανία να ασκήσει ανακοπή κατά των κατασχέσεων, η οποία θα κριθεί επίσης από το δικαστήριο. Είπε συγκεκριμένα: "Η απόφαση του Αρείου Πάγου ισχύει και μας δεσμεύει, αναπτύσσει δεδουλευμένο και ασφαλώς πρέπει να τη σεβαστούμε.

Αλλά μετά την απόφαση αυτή ακολουθεί η εκτέλεση για τη διαδικασία αυτή. Τα ελληνικά δικαστήρια, θα κρίνουν, εξετάζοντας την υπόθεση, αν χρειάζεται ή δεν χρειάζεται άδεια του υπουργού Δικαιοσύνης για την κατάσχεση, για το αν, δηλαδή, μπορεί να γίνει κατάσχεση σε ακίνητα που προορίζονται για μορφωτικούς και πολιτιστικούς σκοπούς όπως είναι το Ινστιτούτο Γκαίτε και η γερμανική Αρχαιολογική Σχολή. Έτσι θα αναμένουμε την απόφαση της ελληνικής Δικαιοσύνης, ανοίγοντας νέα δίκη και θα αναμένουμε και την απόφαση και της δίκης αυτής". Περιμένει λοιπόν ο Σταθόπουλος να κριθούν οι σχέσεις της Ελλάδας με την Ευρώπη στα δικαστήρια. Πόσο πιο τολμηρός "Ευρωπαίος" ήταν αλήθεια όταν ξεκίνησε την επίθεση στους παπάδες...

Ο Ι. Σταμούλης από την άλλη ισχυρίζεται ότι η συγκεκριμένη διάταξη έρχεται σε αντίθεση με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (!), που ισχύει σαν εσωτερικό δίκαιο (ισχυρισμός που μάλλον δε στηρίζεται νομικά). Είναι όλο και πιο συνηθισμένο φαινόμενο τελευταία να χρη-

σιμοποιούνται ευρωπαϊκά μέσα για τις επιθέσεις ενάντια στην Ευρώπη.

Μία εναλλακτική λύση για να ξεφύγει η υπόθεση από το αδιέξοδο των κατασχέσεων προτείνουν οι Μαγκκάκης και Μπέης, δείχνοντας το δρόμο του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τη διεκδίκηση των γερμανικών αποζημιώσεων. Με αυτή τη μέθοδο θα μετατρέψουν την ελληνο-γερμανική αντίθεση σε ενδοευρωπαϊκή αντίθεση, το οποίο είναι ένα άλλο συνηθισμένο τέχνασμα των ρωσόδουλων.

Εν τω μεταξύ παραβλέπεται τελείως από την ελληνική πλευρά η ένσταση των Γερμανών ότι οι κατασχέσεις απειλούνται εναντίον πολιτιστικών και μορφωτικών ιδρυμάτων που απολαμβάνουν διεθνούς προστασίας. Όμως στη "χώρα-κοιτίδα του πολιτισμού" αυτά είναι δευτερεύοντα ζητήματα...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΩΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ

Πέρα από τους χειρισμούς των ρωσόδουλων πρέπει να εξεταστεί η ουσιαστική πλευρά του θέματος. Δηλαδή οι κάτοικοι του Δίστομου, αλλά και άλλων πόλεων της Ελλάδας που ζητούν αποζημιώσεις, έχουν δίκιο; Είναι η σημερινή Γερμανία ακόμα υπόλογο για τα εγκλήματα του ναζισμού; Έχει κλείσει τους λογαριασμούς της παγκόσμια για αυτή την ιστορική περίοδο; Τελικά έχει δίκιο η κυβέρνηση όταν υποστηρίζει ότι το θέμα των αποζημιώσεων είναι "ιστορικώς βεβαιωμένο, νομικώς θεμελιωμένο και ηθικώς δικαιωμένο, παραμένει "πολιτικώς ανοικτό"; Το σημερινό γερμανικό κράτος καλείται να καταβάλει αποζημιώσεις επειδή θεωρείται υπεύθυνο για τις ναζιστικές θηριωδίες. Για τα ναζιστικά στρατεύματα που εκτέλεσαν τους άμαχους στο Δίστομο, που διέπραξαν άπειρες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων η σημερινή κυβέρνηση της Γερμανίας, καλείται σε απολογία και καταδικάζεται σε ποινές, και μάλιστα σε εξοντωτικές ποινές.

Σύμφωνα με μία εκτίμηση του πολιτειολόγου Τάσου Ηλιαδάκη που ασχολείται με το θέμα των αποζημιώσεων, τον Ιούλη του 1999, οι συνολικές διεκδικήσεις ιδιωτών και δημοσίου ανέρχονταν σε 62 δισεκατομμύρια δολάρια (περισσότερα από 20 τρις). Με βάση το "δικαστικό δεδικασμένο" περισσότερες από 200.000 ελληνικές οικογένειες διεκδικούν σήμερα αποζημιώσεις από το γερμανικό δημόσιο για τις φρικαλεότητες της ναζιστικής κατοχής. Αν υποθέσουμε ότι το γερμανικό κράτος δεχόταν να ικανοποιήσει αυτές τις αξιώσεις, θα έπρεπε να μετατραπεί σε κράτος-δούλο, με αποκλειστικό σκοπό ύπαρξης να καταβάλει ένα δεκάδες φορές πιο δυσθεώρητο ποσό, αφού έτσι θα ήταν δίκαιες και οι παρόμοιες απαιτήσεις από χώρες της ανατολικής Ευρώπης. Με λίγα λόγια, η Γερμανία θα έπρεπε να καταποντιστεί, και ο λαός της να μετατραπεί σε δούλο.

Ωστόσο, η Γερμανία έχει ήδη τιμωρηθεί για τα ναζιστικά εγκλήματα. Ισοπεδώθηκαν, και δίκαια, πόλεις της στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου από τα συμμαχικά στρατεύματα, τέθηκε υπό την παρατεταμένη κατοχή μία διοίκηση των συμμαχικών κυβερνήσεων, και κατέβαλε αποζημιώσεις στη βάση διακρατικών συμφωνιών, αφού μία συνθήκη που θα καθόριζε το ύψος των αποζημιώσεων ήταν αδύνατη λόγω της διαίρεσης της Γερμανίας σε Δυτική και Ανατολική. Ήδη με τη Συμφωνία του Λονδίνου το 1953 στην οποία προσχώρησε και η Ελλάδα το 1956, συμφωνήθηκε να μην προβάλλονται μεμονωμένα απαιτήσεις από τα κράτη εναντίον της Γερμανίας έως ότου γίνει "οριστικός διακανονισμός του προβλήματος των επανορθώσεων", δηλαδή αφού ξεπεραστεί το κώλυμα του χωρισμού της Γερμανίας σε δύο κράτη. Το νόημα αυτής της συνθήκης δεν ήταν, όπως ισχυρίζονται οι νομικοί υποστηρικτές των αποζημιώσεων, ότι μετά από την επίτευξη ενός τέτοιου διακανονισμού κάθε κράτος θα μπορούσε να προβάλλει όποιες απαιτήσεις έκρινε σκόπιμες. Αντίθετα, συμφωνήθηκε ότι το θέμα των πολεμικών αποζημιώσεων θα κρινόταν σε διεθνές πολιτικό επίπεδο, ώστε να αποφευχθεί μία κατάσταση όπως αυτή που δημιουργήθηκε η συνθήκη των Βερσαλλιών, δηλ. ο ηττημένος του πολέμου να καταχρεωθεί στους νικητές, να βρίσκεται για μεγάλο χρονικό διάστημα σε μία ταπεινωτική και εξευτελιστική πολιτική κατάσταση, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν στο εσωτερικό του οι συνθήκες για ένα νέο Χίτλερ.

Με τη σύμβαση της Βόννης το 1960 η Γερμανία κατέβαλε στην Ελλάδα αποζημιώσεις ύψους 115 εκατομμυρίων μάρκων, ενώ έλαβε την πολιτική διαβεβαίωση από την τότε κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή ότι με τη σύμβαση αυτή θα έκλεινε το θέμα ανάμεσα στις δύο χώρες. Αυτή τη διαβεβαίωση τη διατήρησαν όλες οι μετέπειτα κυβερνήσεις, και αυτές του Α. Παπανδρέου που δεν τόλμησε να θέσει το θέμα όσο εμπλεκόταν και η Ανατολική Γερμανία του Χό-

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΥΝ

Κλείνοντας τις εργασίες του 3ου συνεδρίου του ΣΥΝ ο πρόεδρος του Ν. Κωνσταντόπουλος είπε: *“Πιστεύω ότι οι διαδικασίες του συνεδρίου απέδειξαν ότι στα μεγάλα ζητήματα της πολιτικής έχουν διαμορφωθεί μέσα στο κόμμα ευρύτατες συναινέσεις. Το κείμενο των θέσεων της ΚΠΕ αποτυπώνει αυτές τις συναινέσεις. Όχι ως σχήμα για να συνυπάρξουν. Αλλά ως πολιτική αφετηρία για σαφή γραμμή στην αντιμετώπιση των συγκεκριμένων προβλημάτων. Δεν είναι στις απόψεις μας ούτε οι καθαρές πλειοψηφίες ούτε οι καθαρές μειοψηφίες ούτε οι καθαρές ιδεολογίες ούτε οι καθαρές πολιτικές συνθηματολογίες. Να έχουμε σαφή γραμμή είναι αναγκαίο για να προχωρήσουμε από δω και πέρα. Γι’ αυτό λοιπόν και η έκκληση από το συνέδριο για τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση και στήριξη αυτού του κειμένου των θέσεων που θα μας δώσει τη δυνατότητα για μια αποτελεσματική και ξεκάθαρη πολιτική”*. Αυτό το απάνθισμα της πιο βρώμικης πολιτικής συμπεριφοράς και πράξης ακούει στ’ όνομα κεντρισμός στην πολιτική. Για χρόνια ολόκληρα οι κνίτες μεταμφιεσμένοι σε ευρωπαίους δημοκράτες δηλ. σε ΣΥΝ κατάφεραν να δεσμεύσουν τον αληθινό ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και να τον σέρνουν πίσω τους. Όταν οι πιο “συνεπείς” απ’ αυτούς έσκασαν τους έδωσαν μια πιο προωθημένη μεταμφίεση του κνιτισμού τον Ν. Μπίστη σαν αρχηγό τους και έτσι εξασφάλισαν το περίφημο “βελούδινο διαζύγιο” από τον ΣΥΝ.

Λέμε συνεπείς σε εισαγωγικά γιατί οι τελευταίοι είναι τέτοιοι μόνο σε σχέση με το διπρόσωπο ΣΥΝ ενώ είναι εντελώς άτολμοι να υπερασπίσουν μέχρι τέλους τις αντιλήψεις τους. Είναι δηλ. τόσο συνεπείς ώστε να έχουν αρχηγό τον κνίτη Μπίστη. Αλλά το κόμμα που άφησαν πίσω τους ήταν πια αναγκαίο να γίνει φέουδο (όχι χωρίς προσχήματα) των κνιτών που ονομάζονται “αριστερό ρεύμα”. Έτσι, στην εκλογή των μελών της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής το “αριστερό ρεύμα” έκλεξε 46 μέλη, οι “προεδρικοί” του Κωνσταντόπουλου 37 μέλη, οι “εκσυγχρονιστές” του Παπαγιαννάκη 16 μέλη, η “σύνθεση” των Κουβέλη-Τριγιάζη 7 μέλη, το “Κοκκινοπράσινο Δίκτυο” 2 μέλη, οι “ανεξάρτητοι” και η “επανίδρωση από 1 αντίστοιχα. Πολιτικά δηλ. οι κνίτες μαζί με τους κρυφούς φίλους τους της “σύνθεσης” κλπ. ελέγχουν την πλειοψηφία με 57 στους 110. Αυτή η ασφαλιστική δικλείδα της “σύνθεσης” έπρεπε να υπάρχει με καταρχήν ισχυρούς τους κνίτες ώστε αν κάποτε το κέντρο των “προεδρικών” που ελέγχει ο Κωνσταντόπουλος θελήσει να συμμαχήσει με τους “εκσυγχρονιστές” για να τους συγκρατήσει να μην μπορεί να διαμορφωθεί κακή πλειοψηφία. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην Πολιτική Γραμματεία όπου από τις 21 συνολικά θέσεις τη μια καταλαμβάνει ο Κωνσταντόπουλος, οι 9 είναι “αριστερό ρεύμα”, 7 “προεδρικοί, 3 “εκσυγχρονιστές” και 1 “σύνθεση”.

Η Δαμανάκη για να είναι ελεύθερη να κάνει πάντα τη γέφυρα με το σημιτικό ΠΑΣΟΚ δεν μπήκε απευθείας στα όργανα αλλά έβαλε τη στενή της συνεργάτιδα Κ. Παπαδημητρίου. Αυτά τα παιχνίδια συσχετισμών δεν γίνονται τόσο για τη μειοψηφία (Παπαγιαννάκη) όσο για τη δημοκρατική βάση των ψηφοφόρων του ΣΥΝ. Άλλωστε όταν ήταν ακόμα στον ΣΥΝ οι αποχωρήσαντες με τον Μπίστη η τάση Παπαγιαννάκη, Δαμανάκη κ.α. είχαν πάει με τους “προεδρικούς”. Ήταν μάλιστα τόσο συνεννοημένα τα πράγματα τώρα ώστε οι κνίτες του ρεύματος να αποδεχθούν το κείμενο θέσεων και να μην πιέσουν για πιο προωθημένες αντιευρωπαϊκές θέσεις. Γι’ αυτό και το ψευτοΚΚΕ δεν πήγε στο συνέδριο ώστε να μην γίνει βούκινο το στημένο παιχνίδι συσχετισμών. Στο βάθος όλα γίνονται για το κέντρο που έχει ηγέτη του τον Κωνσταντόπουλο και που είναι το κέντρο της προσέγγισης προς το ΠΑΣΟΚ (η γέφυρα προς το ΠΑΣΟΚ είναι η Δαμανάκη και η “σύνθεση”). Ο ένας λόγος που ο Κωνσταντόπουλος αρνήθηκε την πρόταση Σκανδαλίδη για συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ είναι ότι ο αυθθαλαμικός εθνικισμός του ΠΑΣΟΚ αντιστέκεται ακόμα στην πλήρη άλωση από τους ρωσόφιλους. Όπως γράφει ο Επενδυτής 8-9 Ιούλη: *“υπάρχει ευρύτερος προβληματισμός στο κυβερνών κόμμα για τις σχέσεις με την αριστερά και τις συνιστώσες της, αλλά και κατά πόσο η τακτική του “εισοδισμού” μπορεί να αποδώσει πλέον αξιόλογα οφέλη”*. Αλλά ποιος άλλος μπορεί να εναντιώνεται στον εισοδισμό από τους εθνικιστές που είδαν χάνουν τα υπουργεία τους και το φιλοΣΥΝ Σταθόπουλο στη θέση του υπουργού Δικαιοσύνης; Ότι ο Κωνσταντόπουλος και οι κνίτες του ΣΥΝ θέλουν τη ρώσικη συγκυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ είναι σίγουρο. Αλλά πρέπει να ακρωτηριαστούν οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ που εναντιώνονται στη συγκυβέρνηση δηλ. πρέπει να κυριαρχήσουν οι λαλιωτικοί στον πασοκικό κομματικό μηχανισμό τόσο ώστε οι κνίτες του ΣΥΝ να μπορούν να μπουν στην κυβέρνηση και στο κόμμα με την επίφαση του ευρωπαίου και κυρίως να μπουν σαν ηγεμόνες αληθινών πολιτικών ρευμάτων. Ήδη τα σχήματα του ΟΠΕΚ, της ΑΕΚ του Μπίστη, του Δίκτυου για την κεντροαριστερά όλου αυτού που αποκαλείται κεντροαριστερά βρίσκονται σαν πολιορκητικοί κριοί και ταυτόχρονα δεξαμενές εισοδισμού για να υπηρετήσουν τη ρώσικη πολιτική που γίνεται αυτή την περίοδο με ευρωπαϊκή μορφή ενώ ταυτόχρονα κάτω στη βάση της κοινωνίας φτιάχνεται ο αντιευρωπαϊσμός, ο μεσαίωνας, και το φαιοκόκκινο ρεύμα, όπως συμβαίνει με τις ταυτότητες. Αλλά για να δουλέψει αποτελεσματικά αυτό το σχέδιο μένει ακόμα η εγχείριση στο ΠΑΣΟΚ και στους εθνικιστές που αντιδρούν, όχι όμως και η εξόντωση τους. Όπως γράφει το Βήμα στις 4/7: *“Την πορεία της μετεξέλιξης του ΠΑΣΟΚ στα πλαίσια γενικότερων πολιτικών εξελίξεων, συζήτησαν χθες το βράδυ στη “συνάντηση εργασίας” που είχαν ο πρωθυπουργός Κ. Σημίτης και ο γραμματέας της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ Κ.Σκανδαλίδης”*. Άλλωστε όπως δήλωσε και ο Κωνσταντόπουλος στο κλείσιμο του συνεδρίου: *“Εάν οι απόψεις του κ. Σκανδαλίδη σημαίνουν ότι μετεκλογικά το ΠΑΣΟΚ προβληματίζεται και από το ενδεχόμενο αλλαγής της στρατηγικής του, τότε ο ΣΥΝ είναι ο τελευταίος που θα αρνιόταν να εκτιμήσει τη σημασία μιας τέτοιας αλλαγής...Το περιεχόμενο της πρότασης μας είναι η δημοκρατία των συνθέσεων και όχι η δημοκρατία του δικομματικού ή του διπολικού φασόν”*.

ΚΟΚΚΑΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 9

δικεδικούν την ΕΛΒΟ και μαζί της τη συμμετοχή στις παραγγελίες για το νέο “τανκ” του εξοπλιστικού προγράμματος φέρουν (χωρίς να ενσωματώνουν το κριτήριο της οικονομικής προσφοράς) τον όμιλο της ΒΙΤΕΒΕ να προηγείται και να ακολουθεί ο όμιλος Κόκκαλη-Μυτιληναίου, με το βρετανικό οίκο Vickers και το γερμανικό ΚΜW να έχουν την τρίτη και τέταρτη θέση αντίστοιχα. Η κατάταξη αυτή έχει γίνει από το σύμβουλο Μετοχοποίησης με βάση τα κριτήρια αξιοπιστίας και κύρους, το business plan που έχουν καταθέσει, την απασχόληση, τις επενδύσεις και τα μελλοντικά προβλεπόμενα έσοδα (Ελευθεροτυπία, 14-6). Πρέπει να σημειώσουμε ότι όποιος επικρατήσει στην εξαγορά του 43% της ΕΛΒΟ προικοδοτείται με το 25% τουλάχιστον της συμμετοχής της στην κατασκευή του “τανκ” που θα παραγγείλει το υπουργείο Εθνικής Αμυνας στο πλαίσιο του εξοπλιστικού προγράμματος συνολικού ύψους 500 δισ. δρχ. Σύμφωνα με πληροφορίες *“... που φέρουν το Γενικό Επιτελείο να διάκειται θετικά στο ενδεχόμενο επιλογής της γερμανικής ΚΜW για την ανάθεση της παραγγελίας του άρματος μάχης που πρόκειται να παραγγελθεί, δημιουργεί προϋποθέσεις συνεργασίας, οι οποίες, όπως αναφέρουν καλά πληροφορημένες πηγές, μπορούν να φτάσουν μέχρι και σε συνεργασίες σε μετοχικό επίπεδο μεταξύ των τριών διεκ-*

δικητών. Διευκρινίζεται ότι η κατ’ αρχάς θετική στάση του Γενικού Επιτελείου προς το γερμανικής προέλευσης άρμα οφείλεται στο ότι ο υπάρχων μηχανισμός τεχνικής βοήθειας και υποστήριξης για τα παλαιότερα γερμανικής προέλευσης άρματα μάχης μπορεί, με σχετικά μικρότερο κόστος μετατροπής, να υποστηρίξει και τα νέα” (στο ίδιο).

Παρόλα αυτά, και όπως γίνεται πάντα οι Κόκκαλης-Μυτιληναίος πήραν την ΕΛΒΟ. *“Η ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ Κόκκαλη-Μυτιληναίου πλειοδότησε στο διαγωνισμό για την εξαγορά του 43% του μετοχικού κεφαλαίου της ΕΛΒΟ ... Στον πλειοδότη θα παραχωρηθεί το 43% του μετοχικού κεφαλαίου της ΕΛΒΟ, όπως επίσης και το μάναντζμεντ της εταιρείας (Ναυτεμπορική, 15-6)*.

Ο Κόκκαλης βάζει σιγά-σιγά χέρι και στην αμυντική βιομηχανία της χώρας. Ο επόμενος στόχος είναι η ΕΑΒ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σε αυτή τη χώρα το ρωσόδουλο τέρας Κόκκαλη θρέφεται με τις σάρκες όχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και άλλων φτωχών χωρών. Ο Κόκκαλης γιγαντώνεται ταυτόχρονα με την πολιτική επέλαση του ρωσόδουλου μπλοκ, κυρίως μέσα από τη ρωσόδουλη τριάδα Σημίτη-Λαλιώτη-Παπανδρέου. Στους έλληνες κομμουνιστές και δημοκράτες πέφτει το δημοκρατικό καθήκον να αποκαλύψουν αυτό το τέρας και να σταματήσουν την προέλασή του σε όλη την οικονομία και την άμυνα της χώρας.

νεκερ. Την ίδια “εκεχειρία” είχε κηρύξει βέβαια τότε και ο μπροστάρης των αποζημιώσεων σήμερα, το ψευτοΚΚΕ. Μετά την ενοποίηση των Γερμανιών το 1990 στη Μόσχα υπογράφηκε η συνθήκη του οριστικού διακανονισμού στις σχέσεις με τη Γερμανία, μεταξύ της ενωμένης Γερμανίας, της πρώην ΕΣΣΔ, της Μεγάλης Βρετανίας και των ΗΠΑ. Με αυτό το διακανονισμό έκλεισε μία ιστορική περίοδος. Στο μεταξύ η Γερμανία, αμέσως μετά το τέλος του Β’ Παγκόσμιου πολέμου, με καγκελάριο τον πολέμο του Χίτλερ και των ναζιστών Αντενάουερ, πρωτοστάτησε στην ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, δηλ. της καλύτερης διασφάλισης απέναντι στην επανεμφάνιση του χιτλερισμού στην Ευρώπη, και γι’ αυτό ήταν από τα ιδρυτικά και πιο δραστήρια πολιτικά μέλη της ΕΟΚ, δίχως τις εθνικιστικές και αυτοκρατορικές παραξενιές της Αγγλίας και της Γαλλίας. Στη συνέχεια αποτέλεσε άξονα της ευρωπαϊκής ενότητας και το μεγαλύτερο χρηματοδότη των ευρωπαϊκών προγραμμάτων στήριξης. Ένα τεράστιο ποσό από αυτά τα κονδύλια έχει χορηγηθεί στην Ελλάδα. Το κομμάτι της γερμανικής αστικής τάξης που εκπροσωπούσε το ναζισμό έχει συντριβεί πολιτικά και ηθικά, και αυτό φαίνεται από το ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις χαρακτηρίστηκαν παράνομες στη Γερμανία, κάτι που δεν έχει γίνει στην Ελλάδα, από το ότι ο Κολ συμμετείχε σε αντιναζιστικές πορείες και εκδηλώσεις και δήλωσε το 1995 ότι η ήττα του ναζισμού ήταν νίκη της Γερμανίας. Οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν έχουν κάνει ποτέ καμία δήλωση της παραμικρής αυτοκριτικής για την εισβολή της Ελλάδας στην Τουρκία το ’22. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις που εμφανίστηκαν στην ενοποιημένη Γερμανία προέρχονται από τις παλιές κόβες του σοσιαλφασιστικού “κομμουνιστικού” κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας. Δεν έχουν να κάνουν με τον παλιό ναζισμό. Τέλος, και το κυριότερο, οι συνεργάτες των γερμανών ναζι κυβέρνησαν την Ελλάδα μετά το 1950 λόγω εμφυλίου, ενώ οι ναζι της Γερμανίας κυνηγήθηκαν.

Η ίδια η γερμανική αστική τάξη θεωρεί ότι οφείλει ακόμα αποζημιώσεις σε ότι αφορά την καταναγκαστική εργασία των πολιτών των υπόδουλων στον Χίτλερ κρατών και γι’ αυτό πρόσφατα με νόμο δημιούργησε ειδικό ταμείο όπου θα συγκεντρωθεί ένα υψηλό ποσό αποζημιώσεων και θα καλυφθεί κατά 50% από το γερμανικό κράτος και κατά 50% από επιχειρήσεις. Να σημειωθεί ότι σ’ αυτή τη διαδικασία θα συμμετέχει και η Ελλάδα!

Τι άλλο χρειάζεται λοιπόν για να ικανοποιηθεί η Ελλάδα; Πόσα λεφτά θέλει η ελληνική κυβέρνηση που ενεργεί σα συγγενός εκβιαστής για να ικανοποιηθεί; Μάλιστα λειτουργήσε όχι μόνο σαν εκβιαστής, αλλά και σαν απατεώνας, αφού έκανε την κλιμάκωση ένα μήνα μετά την είσοδο της στην ΟΝΕ κι εφόσον είχε πείσει τους πάντες ότι το υπέρτατο μέλημα της ήταν να ακολουθήσει μία πολιτική σύμφωνη με τις αρχές της ενότητας και των αρμονικών σχέσεων ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη. Μήπως αυτό το ελληνο-γερμανικό επεισόδιο είναι ενδεικτικό για το σκοπό που θα εξυπηρετήσει η κυβέρνηση Σημίτη μέσα στην ΟΝΕ, δηλαδή τη διάλυση αντί για την ενότητα;

Η ιδεολογική πλατφόρμα των ρωσόδουλων για το δικαίωμα του ελληνικού κράτους είναι αυτή που περιεκτικά είχε εκφράσει ο Ζουράρις σε άρθρο του στην *Ελευθεροτυπία* (4/10/1995): *«Οι Γερμανοί εγκληματίσαν και δεν τιμωρήθηκαν, έκλεψαν και δεν πλήρωσαν. Αν τους αποθρασύνουμε με την υποχωρητικότητα μας, θα αποθρασύνουμε την επιθετικότητά τους»*. Πρόκειται για μία δημαγωγική θέση που χρησιμοποιείται για να οξύνει τον αντι-ευρωπαϊσμό στο λαό.

Η σημερινή Γερμανία δεν είναι ίδια με τη ναζιστική Γερμανία, ούτε αποτελεί συνέχειά της. Η διεκδίκηση λοιπόν των γερμανικών επανορθώσεων **σήμερα** δεν αντιστοιχεί στην κοινωνική ανάγκη της τιμωρίας του ναζισμού και είναι έξω από τις διαθέσεις των μαζών. Η θεωρία της αιώνια χιτλερικής Γερμανίας μοιάζει με τη θεωρία των αιμοσταγών “Τουρκαλάδων που μας είχαν υπόδουλους τετρακόσια χρόνια” και είναι το ίδιο αντιδραστική. Η ιστορία μεταβάλλει το χαρακτήρα των κρατών και των εθνών και το καλύτερο παράδειγμα είναι πως ό,τι ήταν κάποτε προπύργιο της επανάστασης (Ρωσία, Κίνα) σήμερα εκπροσωπεί τον πιο μαύρο φασισμό.

Τα Μάρμαρα του Παρθενώνα από τη μία και οι γερμανικές αποζημιώσεις από την άλλη αποτελούν δύο ενεργές εστίες αντι-ευρωπαϊσμού που τροφοδοτούν διαρκώς οι ρωσόδουλοι ώστε στην κατάλληλη στιγμή να χρησιμοποιήσουν το μίσος που καλλιεργούν για να το διοχετεύσουν στην υποστήριξη των επιθετικών σχεδίων της ρώσικης υπερδύναμης. Το ζήτημα είναι να καταλάβουν οι Ευρωπαίοι δημοκράτες το βρώμικο παιχνίδι Σημίτη, γιατί αυτός ο προβοκάτορας ενώ θα εξαπολύει τυς Σταμούληδες και τους κνίτες από τη μια μεριά, θα γλύφει και θα καθησυχάζει τους Γερμανούς και τους Άγγλους από την άλλη, παριστάνοντας τον κατάλληλο ηγέτη που διοικεί ακατάλληλο λαό.

ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Στις χώρες του σοσιαλ ελευθερισμού, οι ατομικές δικαιώματα καταπιέζονται βάνουσα. Στην πραγματικότητα, όσο πιο φιλεργατικό φαντάζει το προφίλ τέτοιων καθεστώτων, τόσο μεγαλύτερη είναι η βαρβαρότητα που επικρατεί στις εργασιακές σχέσεις. Την παραπάνω διαπίστωση επιβεβαιώνουν απόλυτα τα παραδείγματα δύο ασιατικών χωρών: της Κίνας και της Βιρμανίας.

Στα μέσα Ιούνη η Παγκόσμια Οργάνωση Εργασίας (ΠΟΕ), αποφάσισε για πρώτη φορά να τιμωρήσει ένα μέλος της, τη Βιρμανία, "θρομβημένη από τη συνεχιζόμενη χρησιμοποίηση, σε μεγάλη κλίμακα, της καταναγκαστικής εργασίας". Η φιλοκινέζικη στρατιωτική χούντα που διοικεί τη Βιρμανία είχε και παλαιότερα κατηγορηθεί από την ΠΟΕ και την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ για σοβαρές παραβιάσεις των εργατικών δικαιωμάτων, χωρίς όμως ποτέ να υπάρξει από τη Βιρμανία κάποια ένδειξη συμμόρφωσης. Η χούντα της Ρανγκούν συστηματικά επιτάσσει πολίτες, άντρες, γυναίκες και παιδιά, για να κουβαλούν στρατιωτικό υλικό, είτε για να χρησιμοποιηθούν (χωρίς πληρωμή εννοείται) σε εργασίες υποδομής.

Στη σύνοδο της ΠΟΕ αντιπατέθηκαν δύο γραμμές: Η πιο σκληρή απέναντι στη Ρανγκούν

που αντιπροσωπεύτηκε από την Ευρώπη, τις ΗΠΑ καθώς και την πλειοψηφία των κρατών-μελών, και η συγκαταβατική που την υποστήριξε η Κίνα, η Κούβα και το Σουδάν μαζί με μια μειοψηφική ομάδα ασιατικών κρατών που θέλουν καλές σχέσεις με τη Βιρμανία. Τελικά πέρασε η συμβιβαστική πρόταση των αντιπροσώπων των εργοδοτών που καταδίκασε μεν τη βιρμανική κυβέρνηση, αλλά της έδωσε προθεσμία ως τα τέλη του Νοέμβρη για να συμμορφωθεί προτού επιβληθούν κυρώσεις (Μοντ, 27/6).

Το δεύτερο παράδειγμα έρχεται από το Χονγκ Κονγκ. Προτού οι Βρετανοί παραδώσουν το θύλακα στους κινέζους φασίστες η Βουλή του Χονγκ-Κονγκ είχε ψηφίσει τρία νομοσχέδια που προστάτευαν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων. Συγκεκριμένα, επέτρεπαν τις συλλογικές διαπραγματεύσεις για τους μισθούς, απαγόρευαν τις διακρίσεις σε βάρος ενεργών μελών των συνδικάτων και μη, ενώ έδιναν το πράσινο φως για τη χρησιμοποίηση συλλογικών χρηματοδοτικών ταμείων για πολιτικούς σκοπούς.

Μόλις η Κίνα έβαλε πόδι στο Χονγκ Κονγκ, κατέργησε το Κοινοβούλιο, και στη θέση του εγκατέστησε ένα περιφερειακό σώμα. Μ' αυτό το εργαλείο, οι φιλοκινέζικες επιχειρήσεις του Χονγκ Κονγκ μαζί με το νέο κινέζο διοικητή Τουνγκ Χσι Χουά ακύρωσαν τα νομοσχέδια που περιγρά-

ψαμε, στο όνομα της "ανταγωνιστικότητας". Το γεγονός πυροδότησε μεγάλες αντιδράσεις. Το Κοινοβούλιο το κατέλαβαν δημοκράτες ακτιβιστές του "Κινήματος της 5ης Μάη". Οι ακτιβιστές εκδιώχθηκαν ενώ ο αρχηγός τους κρατήθηκε και αναμένεται να του επιβληθεί ποινή. Την ίδια στιγμή 200 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από το κτίριο, όμως δεν δέχθηκαν επίθεση αφού οι κινέζοι ιθύνοντες εμποδίστηκαν να κάνουν κάτι τέτοιο από την ακόμα ισχύουσα βρετανική νομοθεσία.

Αλλού όμως δε δίστασαν να πνίξουν στο αίμα παρόμοιες κινητοποιήσεις. Σύμφωνα με την αμερικάνικη μη κυβερνητική οργάνωση "Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Κίνα", η αστυνομία κατέπνιξε τον τελευταίο μήνα τις κινητοποιήσεις 100.000 απολυμένων εργατών χρεοκοπημένων επιχειρήσεων στην πόλη Μιανγκιάνγκ (επαρχία Σιτσουάν), τραυματίζοντας 100 και συλλαμβάνοντας 80. Τους τελευταίους μήνες έχουν ενταθεί οι απεργίες και διαδηλώσεις των κινέζων εργατών.

Η βαρβαρότητα των φαιο-κόκκινων δεν έχει προηγούμενο. Ξεπερνάει ακόμα και την αθλιότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των γερμανών ναζί. Εκεί, στοιβάζονταν και εξοντώνονταν συγκεκριμένες ομάδες πληθυσμού. Εδώ, η εξόντωση απειλεί χωρίς διάκριση ολόκληρο τον πληθυσμό.

Οι ιρανοί δημοκράτες ξεσκεπάζουν το Χαταμί

Στην πρόσφατη επίσκεψη του ρωσόφιλου προέδρου του Ιράν Μ.Χαταμί στη Γερμανία, όπου συναντήθηκε με τον Γκ. Σρέντερ, επισφραγίστηκαν οι "παραδοσιακά πολύ καλές" σχέσεις μεταξύ των δύο κρατών. Ο σφαγέας των νεολαίων δημοκρατών που εξεγέρθηκαν πέρσι τέτοια εποχή δηλώνει τώρα πως το Ιράν θα διατηρήσει τις ισλαμικές παραδόσεις άσχετα απ' την προσπάθεια προσέγγισης της Ευρώπης που επιδίωκε. Σε ό,τι αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα υποστήριξε το "δικαίωμα" κάθε χώρας να τα ερμηνεύει όπως θέλει, ανάλογα με την ιστορία και την παράδοσή της ("Ελευθεροτυπία", 12-7).

Την ίδια ώρα πάνω από 10.000 ιρανοί αντικαθεστωτικοί διαδήλωναν στο Βερολίνο ενάντια στο δολοφόνο, όπως τον χαρακτήρισαν και οι ίδιοι, Χαταμί. "Μπορεί να δείχνει ανανεωτής, στην πραγματικότητα όμως είναι ακόμη το τυραννικό καθεστώς των μουλάδων που υπηρετεί και ο Χαταμί" έλεγαν ("Ε", 11-7). Για "προληπτικούς" λόγους συνελήφθησαν πάνω από 100 διαδηλωτές του κινήματος "Εθνική Αντίσταση του Ιράν" ενώ δεν επετράπη η είσοδος στη Γερμανία ιρανών από άλλες χώρες που ήθελαν να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στον ιρανικό φασισμό.

Επιτέλους, η περσινή εξέγερση έδωσε καρπούς. Μπορεί οι δημοκράτες να μη συνέλαβαν ακόμα τη ρώσικη φύση του δικτάτορα, αλλά σίγουρα κατάλαβαν ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει με δαύτον. Οι δημοκράτες βέβαια, και όχι οι ελεεινοί Γιόσκα Φίσερ που τον κάλεσαν στο Βερολίνο σπάζοντας την πολύχρονη δημοκρατική στάση της Γερμανίας απέναντι στον ιρανικό ισλαμοφασισμό.

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ

<http://www.compulink.gr/oakke>

[e-mail:oakke@compulink.gr](mailto:oakke@compulink.gr)

Άδικη επίθεση στην Ερυθραία

Με πρόσχημα κάποια αμφισβητούμενα εδάφη στα σύνορα με την Ερυθραία, η Αιθιοπία παραβίασε στις 12 Μάη την ανακωχή με τη γειτονική χώρα και κατέλαβε σχεδόν ολόκληρο το βορειοδυτικό τμήμα της. Πρόκειται για τον πιο φονικό πόλεμο της αφρικανικής ηπείρου, που αντιπαράθετει μια Αιθιοπία των 60 εκατομμυρίων κατοίκων με μια πάμφτωχη Ερυθραία των 3 εκατομμυρίων.

Ο δυτικόφιλος πρόεδρος της Ερυθραίας, Αφεβόρκι, ιστορικός αρχηγός του πολύχρονου λαϊκού απελευθερωτικού αγώνα της Ερυθραίας και φίλος της Κίνας του Μάο τσε Τουνγκ, κατήγγειλε πρόσφατα την τεράστια στρατιωτική βοήθεια που παρέχουν οι ρώσοι στο δολοφονικό καθεστώς της Αιθιοπίας. Το καθεστώς αυτό είχε προετοιμάσει την επίθεση ουσιαστικά με τον ίδιο τρόπο που τώρα τα ρώσικα αφεντικά προετοιμάζουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Η Monde, 19-5, αναφέρει: "Αδυνατώντας να τιθασέψει τον άταχτο ερυθραίο γείτονά της, το αιθιοπικό καθεστώς κατόρθωσε να επιβάλει τις απόψεις του στη διεθνή κοινότητα. Επιδεικνύοντας εικόνες σκελετωμένων παιδιών (σσ. θύματα του λιμού στα 1984-85), η Αντίς Αμπέμπα - στερημένη διεθνούς βοήθειας από την έναρξη των συνοριακών συγκρούσεων με την Ερυθραία το Μάη του 1998 - ανάγκασε τον κόσμο να της χορηγήσει μια μαζική και επείγου-

σα βοήθεια (900.000 τόνοι επισιτιστικής βοήθειας). Όμως, η διπλωματική κοινότητα και οι ανθρωπιστικές οργανώσεις είχαν διατυπώσει σοβαρές αμφιβολίες για την αλήθεια της "φυσικής καταστροφής" που υποτίθεται απειλούσε την Αιθιοπία": "Χωρίς δίολου ν' αρνιόμαστε ότι το Ογκαντέν, ημιέρμη περιοχή κατοικούμενη από σομαλούς νομάδες στα νοτιοανατολικά της Αιθιοπίας, υποφέρει από τρομαχτική πείνα ύστερα από δέκα και μισό χρόνους άσχημων βροχών, ο πίνακας είχε χωρίς αμφιβολία μαυρίσει στο σύνολο της χώρας, τραβηγμένος και δραματοποιημένος. Μήπως αυτό έγινε για την παροχή μιας διεθνούς βοήθειας που κινδύνευε να μη βοηθήσει τους χτυπημένους από την πείνα πληθυσμούς του Ογκαντέν, αλλά να θρέψει μια οικονομία του πολέμου; Αυτοί οι φόβοι φαίνεται ότι σήμερα δικαιώνονται".

Οι Αιθίοπες υπο-ιμπεριαλιστές σπεκούλαραν πάνω στα ανθρωπιστικά αισθήματα των λαών των

αναπτυγμένων χωρών για να αποσπάσουν τα εκατομμύρια δολάρια με τα οποία εξόπλισαν το φασιστικό στρατό τους. Άλλωστε, στην παραμελημένη περιοχή του Ογκαντέν δεν έφτασε ποτέ καμιά επισιτιστική βοήθεια, αφού τα μέσα μεταφοράς όπως και οι άνθρωποι είχαν σταλεί στο μέτωπο. Επιπλέον, το σοσιαλφασιστικό καθεστώς της χώρας φέρει την κύρια ευθύνη για την τεράστια έλλειψη σε τρόφιμα που παρουσίαζε η κρατικοποιημένη "σοσιαλιστική" της οικονομία. Το να εξηγείς τέτοιου είδους καταστροφές κύρια με φυσικά αίτια είναι αντιδιαλεκτικό. Και η μόνη λύση για το ξεπέρασμά τους πρέπει να έρχεται σε ρήξη με την αιτία που τις προκάλεσε. Συγκεκριμένα, θα πρέπει οι λαοί της Αιθιοπίας να εξεγερθούν και να ανατρέψουν το σάπιο καθεστώς.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, τέλος, χρηματοδότησαν την Αιθιοπία νομίζοντας πως έτσι θα τέλειωνε ο ασύμφορος γι' αυτούς πόλεμος. Όμως η τακτική αυτή έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα. Το αποτυχημένο σχέδιο του δολοφλόκου Κλίντον να χρησιμοποιηθεί λιμάνι της Ερυθραίας για να περάσει η βοήθεια στην Αιθιοπία θα ευνοούσε σαφώς την τελευταία.

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

μα Ελλάδα η οποία θα αποτελούσε προεκτεταμένο βραχίονα της μεγαλύτερης πολιτικοστρατιωτικής δύναμης που υπήρξε τότε στην Ευρωπαϊκή ήπειρο.

Μπορούμε μάλιστα να υποθέσουμε ότι όσο πιο "σκληρός" θα είναι ο πυρήνας τόσο πιο αποτελεσματικός θα είναι και ο ρώσικος εισοδισμός μέσω της Ελλάδας. Ίσως δεν είναι τυχαίο που είναι ένας ρωσόφιλος ή έστω υπερ-υφεσιακός υπέρ της Ρωσίας, όπως ο Φίσερ που κάνει την πρόταση για τον πιο "σκληρό" δυνατόν, δηλαδή για ένα "ομοσπονδιακό" ευρωπαϊκό πυρήνα. Δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η πρόταση του πραγματικά ευρωπαϊστή Σιράκ διαφέρει από την πρόταση Φίσερ ακριβώς σ' αυτό το σημείο. Ο Σιράκ μιλάει για "πυρήνα των πρωτοπόρων" που δεν τον θέλει θεοποιημένο και μάλιστα **ομοσπονδιακό**, αλλά μόνο **συντοπιστικό**. Δεν θέλει δηλαδή ένα νέο οργανωμένο πυρήνα που να λειτουργεί δεσμευτικά και "με μια φωνή" όπως θέλει ο Φίσερ απέναντι στα υπόλοιπα μέλη της

Ε. Ένωσης. Ένας τέτοιος πυρήνας τύπου Φίσερ σημαίνει στην ουσία διάσπαση της Ένωσης. Αυτή είναι στο βάθος και η διαφορά του σκληρού πυρήνα του Φίσερ με τις "ενισχυμένες συνεργασίες" οι οποίες αντιστοιχούν στο σημερινό επίπεδο συνοχής αλλά και πολιτικής αντίληψης της Ε. Ένωσης και οι οποίες θα αποφασιστούν στην Διακυβερνητική της Νίκαιας κάτω από την γαλλική προεδρία.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, ό,τι και να αποφασιστεί στο μέλλον για την θεσμική λειτουργία της Ε. Ένωσης, η αράχνη χτίζει υπομονετικά τον ιστό της γύρω από την καλοθρεμμένη ευρωπαϊκή χρυσόμυγα.

Σε όλη αυτή την περίοδο το μεγάλο ζήτημα θα είναι η στάση της Έ. Ένωσης και της κάθε χώρας ξεχωριστά στα μεγάλα διεθνή προβλήματα. Και ανάμεσα σε όλα αυτά η λυδία λίθος θα παραμένει η Τσετσενία.

Το κέντρο της ευρωπαϊκής ενοποίησης βρίσκεται ακόμα, και θα βρίσκεται για καιρό στα κατσάβραχα του βόρειου Καύκασου. Όποιος τη θέλει θα πρέπει πάνω απ' όλα να αγαπάει τους Τσετσένους.

